

Ledina piše

Junij 2018

Letnik LVIII, št. 1

LEDINA PIŠE

GLASILO OŠ LEDINA

Letnik LVIII, št. 1

Junij 2018

Šolski novinarji: Sara Kos, Iza Napotnik,
Liza Marinko, Zoya Dora Beus, Tara Andrić,
Zara Čater, Marcela Grošelj, Ana Katarina Tušar

Naslovnica:
Julija Anzeljc
(Mentorica: Karla Leban)

Mentorica: Bojana Polak

Zadnje strani: Nik Hrovat

Računalniško oblikovanje: Daniel Iskra

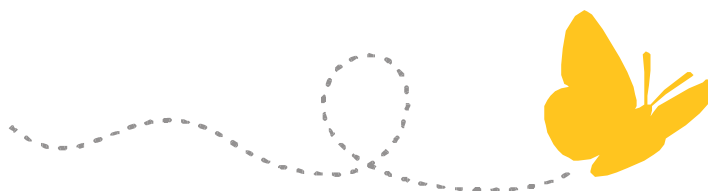
UVODNIK

Dragi bralci in bralke,

spet se približuje konec še enega pestrega šolskega leta, v katerem se je zgodilo dosti stvari: od humanitarne prireditve Ledinec Ledincu do ogleda filma Čudo v Koloseju, odbojgarskih in atletskih tekem, noči z Andersenom, ko so naši učenci prespali na šoli, stavk učiteljev ... Kjer se je kaj dogajalo, tam so bili zraven tudi naši ledinski novinarji, katerih članke si lahko preberete v letošnjem šolskem glasilu Ledina piše. Letošnje glasilo se razlikuje od glasil prejšnjih let, saj med drugim vsebuje prispevke učencev iz bolnišničnih šolskih oddelkov. Verjamem, da vas zanima, kaj so napisali. Omenila sem le peščico dogodkov, ki so se odvili v minulem šolskem letu.

Čakajo nas že težko pričakovane poletne počitnice in upam, da boste uživali v branju šolskega časopisa, v katerem so zbrani vsi dragoceni spomini preteklega leta na OŠ Ledina.

Sara Kos, 9. a

POGLED

Ali poznate tisti občutek, kot da vas vsi opazujejo, pa ne veste, zakaj? V tej zgodbi vam bom opisal, kaj se mi je zgodilo.

Prvo šolsko uro smo pisali test iz matematike. Kar dobro mi je šlo. Potem smo imeli odmor za malico. Takrat so me vsi začeli gledati in nekateri so me tudi vsake toliko časa frcnili. Nisem vedel, kaj se dogaja, in zato sem začel spraševati sošolce, zakaj me vsi frcajo. Rekli so mi, da to počno malo za hec, a ko so mislili, da jih ne gledam, so se smejali.

Po malici smo imeli naravoslovje. Med poukom me sicer niso mogli frcati, a so se še vedno smejali. Učiteljica jih je nekajkrat opozorila. A tudi ko se niso smejali ali me frcali, so me čudno gledali. Med petminutnim odmorom je bilo malo bolje. Kazalo je, da so se naveličali frcanja, a še vedno so me posmehljivo gledali in se za mojim hrbtom pogovarjali, a nisem mogel ugotoviti, o čem govorijo.

Nato smo imeli geografijo. Niso me frcali, le opazovali so me. Bilo mi je zelo neprijetno. Predstavljajte si, da vas gledajo vsi sošolci, mimo katerih hodite. Kar zoprno, kajne?

Po geografiji je bila angleščina. Med odmorom se nihče ni hotel pogovarjati z menoj in ko sem jih vprašal, zakaj ne govorijo z menoj, so se še naprej smejali. Vsake toliko časa me je kdo iz zadnje klopi frcnil.

Po angleščini je bilo bolje. Samo učenci iz drugih razredov so še gledali za menoj. To me ni več toliko motilo, saj sem se že navadil. Po še dveh šolskih urah je bilo pouka konec. Oddahnil sem si, saj je bilo tako vzdušje res mučno. Nato sem odšel domov, a ljudje, ki sem jih srečeval na ulici, so me začudeno gledali. Nekateri so se mi celo smejali. Vedno bolj me je zanimalo, kaj je narobe.

Prišel sem domov in pojedel kosilo. Pripravil sem šolsko torbo za naslednji dan in se odpravil v glasbeno šolo. Na poti so me ljudje še vedno radovedno gledali in se obračali za mano. Postal sem živčen. Tudi v glasbeni šoli so me gledali, a nihče ni nič rekel. Na poti domov ni bilo nič bolje. Bil sem čisto prepoten, tako sem bil živčen.

Ko sem prišel domov, sem šel takoj v kopalnico. Poskušal sem najti kaj nenavadnega na svojem obrazu, a ni bilo ničesar. Le kaj bi lahko bilo narobe z menoj? Nato sem se spomnil, da moram do konca prebrati knjigo Jurij Kozjak. Ulegel sem se v posteljo in začel brati. Bral sem kakšne pol ure, nato me je začelo nekaj žuliti na hrbtu. Menjal sem položaje, a nisem se mogel udobno namestiti. Spet sem šel v kopalnico in v ogledalu pogledal, če je kaj na mojem hrbtu. Nato pa se mi je pred očmi vse razjasnilo. Na hrbtu sem imel prilepljen listek, na katerem je pisalo:

»FRCNI ME!!!« Zasmejal sem se in si ga odlepil. Pisava je bila grda, najbrž Tonetova. Moj sošolec Tone se rad šali.

Ko sem naslednji dan prišel v šolo, sem se počutil veliko bolje. Listek sem imel s seboj. Bila je zadnja ura. Prišel sem do Toneta in mu rekel: »Kje si, stari?« On pa se je samo umetno nasmejal, saj je vedel, da mi je vse jasno. Medtem sem mu naskrivaj prilepil isti listek na hrbet. Zazvonilo je konec pouka in odšel sem domov.

Naj vas prvi vtisi ne prevarajo. Drugič pogledjte stvari še z drugega zornega kota in morda vam bodo kmalu bolj jasne.

Grega Grabnar, 7. a

Spis Pogled je bil nagrajen na 2. mednarodnem literarnem natečaju OŠ Frana Albrehta. Grega Grabnar je zasedel 2. mesto in prejel srebrno priznanje.

ŠOLSKA KRONIKA

TAJNO DRUŠTVO PGC

21. 9. 2017

V četrtek, 21. 9. 2017, smo si v Lutkovnem gledališču Ljubljana ogledali predstavo Tajno društvo PGC, ki jo je režiral Marko Bulc. Predstava je narejena po literarnem delu Antona Ingoliča (Tajno društvo PGC). Knjiga je bila napisana leta 1958. Predstava govori o dijaku Mihi, ki mu učitelj reče, da je pravi "nabiratelj cvekov". Tako se odloči, da bo zbiral risalne žebličke. Potem v Tajno društvo PGC vključi še sošolca Jožeta in Metoda, kasneje pa tudi sošolko Špelco. Tako skupaj zbirajo risalne žebličke in namesto dolgočasnih šolskih oglasov na oglasne deske pritrdijo pankerske pesmi, ki so jih napisali sami. V gledališki igri nastopa Rok Kunaver, ki igra Miho, Jan Bučar kot Jože, Matevž Müller igra Metoda, Mia Skrbina pa Špelco. V predstavi je še nekaj stranskih vlog, kot na primer učitelj Vejica, pomočnica direktorja hišnega sveta Cvetača ali Karfijola, Mihčeva babica, učitelj Plusminus ... Kostumografinja predstave je Sanja Grcić. Kostumi se mi zdijo primerno izbrani glede na čas dogajanja zgodbe, vsebino in glede na

vlogo. Na primer: učenci so oblečeni v kariraste hlače, srajce, Špelca ima karirasto krilo in bluzo, Cvetača ali Karfijola pa je oblečena v sivo krilo in bluzo, babica ima predpasnik in tako dalje. Scenografijo je naredil Damir Leventić.

Predstava mi je bila še posebej všeč, ker je bila zelo domiselna. Namesto risalnih žebličkov so bili uporabljeni magneti, da smo jih gledalci bolje videli in da ne bi prišlo do nesreče. Z magneti so tudi pritrdili različna ozadja in ustvarili učilnico, kuhinjo, vrata ...

Skratka, predstava mi je bila zelo všeč. Čeprav sem jo enkrat prej že videla, mi je bila ponovno strašansko smešna, zabavna, dobra, hkrati pa tudi poučna, z močnim sporočilom o ustvarjalnosti. Predstava mi ni bila nič manj všeč kot prvič in v njej sem zelo uživala. Priporočala bi jo vsakomur: lahko si jo ogledate za zabavo, bodisi s šolo, kot smo šli mi in se iz nje nekaj naučili, bodisi kar tako in v njej dobite veliko dobrih idej. Zdi se mi, da bi si jo moral ogledati vsak scenograf, da bi videl, kako se da z malo pripomočki in z dobro idejo narediti enostavno in učinkovito scenografijo.

Naj omenim še, kaj je sporočilo zgodbe in predstave. Sporočilo je, da bi se v osnovnih in srednjih šolah moralo spodbujati več ustvarjalnosti, s čimer se popolnoma strinjam. Na teden imamo le eno uro likovne umetnosti in glasbene umetnosti, pri kateri bi nam lahko, če bi imeli več časa, dali več možnosti za kakšne likovne projekte ali da sami kaj zaigramo na različne inštrumente ali sami napišemo kakšno pesem, tako kot so to delali Miha, Jože, Metod in Špelca v predstavi Tajno društvo PGC.

Lana Kariž Meško, 8. b

ZMAGA ODBOJKARIC V B LIGI

16. 11. 2017 smo odbojkarice naše šole v ligi Šolska odbojka 2017 odigrale prvo tekmo na Osnovni šoli Kolezija. Igrale smo proti OŠ Kolezija in OŠ Vič. Prva tekma nam ni šla dobro od rok, saj smo v taki postavi igrale prvič in nismo bile še dobro uigrane. Drugo tekmo smo bile bolj zbrane in prvi set odigrale zelo dobro. V drugem setu pa nam je zbranost padla, tako da smo ta set izgubile. Zadnji (tretji) set smo se zelo trudile, a nam to ni pomagalo, saj so se igralkе OŠ Vič razigrale. Na šolo smo se vrnile brez zmage, vendar igralsko povezane.

Druga tekma se je odvijala 27. 11. 2017 na OŠ Koseze. Punce smo bile veliko bolj pripravljene kot na prejšnji tekmi. Skupaj smo imele nekaj treningov ter na tekmo prišle dobre volje in z željo po zmagi. Prva tekma je potekala brez kakršnihkoli težav, tako da smo zmagale. Imele smo nekaj izgubljenih pik, vendar se to pri končnem rezultatu ni poznalo. Druga tekma tistega dne je bila nekoliko zahtevnejša, a smo jo vseeno zmagovalno odigrale. Tega dne smo zmagale na obeh tekmah ter bile pripravljene na finale B lige.

Finale se je odvijal 14. 12. 2017 na OŠ Valentina Vodnika. Odbojkarice smo bile zelo dobre volje. Imele smo veliko željo po zmagi. Prvo tekmo smo odigrale z OŠ Polje in po treh setih zmagale. Tekma je bila zahtevna, saj je nasprotna ekipa dobra. Drugo tekmo smo igrale proti OŠ Valentina Vodnika, a ta tekma je bila lažja kot prva. Tekmo smo prepričljivo zmagale. Zelo smo se razveselile rezultata ter prejetega pokala. Pokal je sedaj pri ravnateljici naše šole.

Končni rezultat je kljub prvim izgubljenim tekmam dober. Gre za izjemen dosežek. To je bila prva zmaga naše odbojkarske ekipe ter enkratna izkušnja za vse odbojkarice. Do zmage nam je pomagala učiteljica Biljana Krumpak, saj je ekipo spodbujala na celotni poti. Največ zaslug pa nosimo igralkе, saj smo se ob učiteljičini motivaciji bile pripravljene zbudati tudi zgodaj zjutraj in nekajkrat začele s treningom že ob sedmih.

Igralke smo se po vsem preživetem času skupaj zelo zblížale. Imamo ekipni duh, ki je še zdaj med nami, saj se vedno, ko se vidimo, pozdravimo, objamemo ... Če naslednje leto ne bomo igrale skupaj, mislim, da bomo vseeno še zmeraj delovale kot ekipa ter se še vedno dobro razumele.

Vesela sem, da sem del te ekipe.

Ana Katarina Tušar, 8. b

MINI PLANICA NA ŠOLSKEM IGRIŠČU

27. 11. 2017

Najboljše mi je bilo, ko sem pristal na smučeh.

Miha Marcon Mesesnel, 3. b

Najbolj mi je bilo vseč, da sem skočil zelo daleč.

Nejc Gregorič, 3. b

Na začetku se mi je zdelo strašno, a ko sem poskusila, je bilo super.

Lina Kralj, 3. b

Mislil sem, da je čisto lahko, a ko sem poskusil, sem videl, da je kar težko s tako majhnimi smučmi. Prvič sem videl skakalnico na tovarnjaku.

Naj Hrovat, 3. b

Najboljše mi je bilo, ko sem se spustila po klančku navzdol do umetne trave.

Fiona Lina Kotnik, 3. b

Prvič sem skakala in mislila sem, da bo zelo težko. Tudi padla sem, ampak je bilo kar v redu.

Ula Backović Blatnik, 3. b

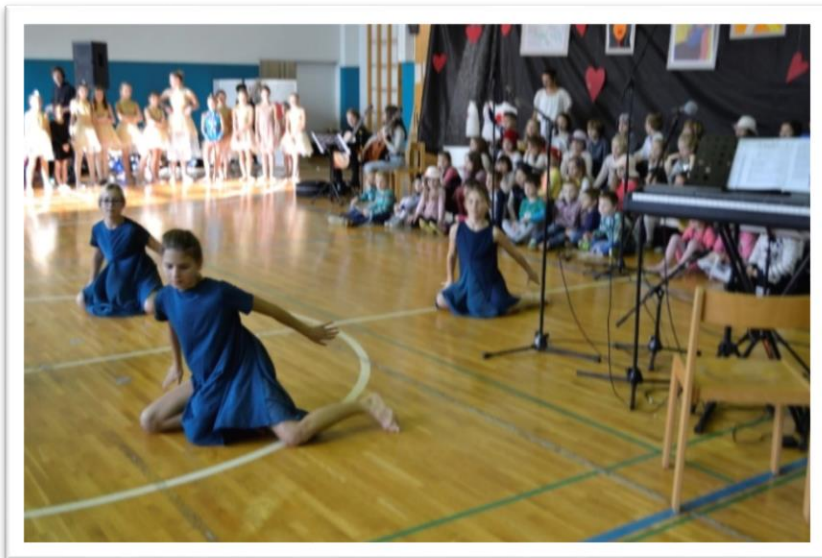
PRIREDITEV LEDINEC LEDINCU – USTVARJAMO ČAROBNI ČAS ZA VSE

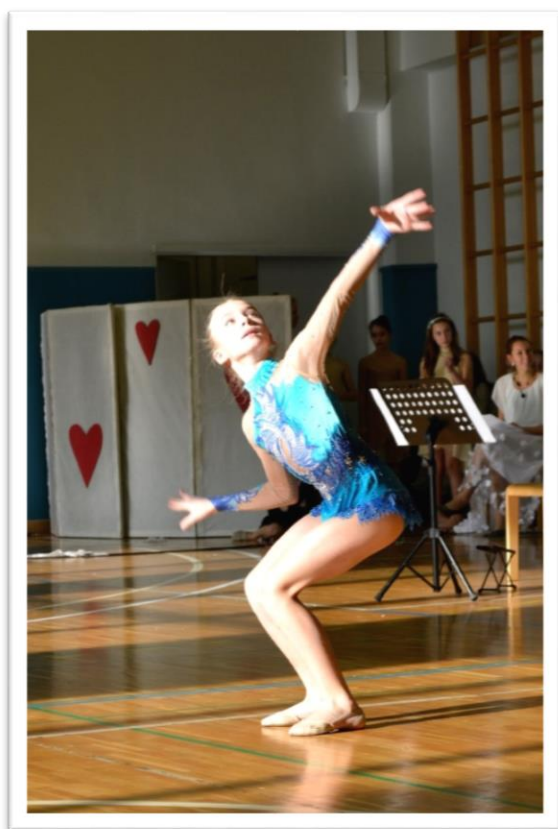
2. 12. 2017

Tematika letošnje prireditve je bila umetniška. Nastopilo je veliko učencev, ki so plesali, peli, igrali na inštrumente in recitali pesmi. Celotno prireditev so povezovalе pesmi učencev iz bolnišničnih šolskih oddelkov. V ozadju odra so bile razstavljene slike ledinskih učencev. Pevski program je vodila ga. Dalila Beus. Nastopili so cici, otroški in mladinski zbor ter solisti s tujimi in slovenskimi pesmimi. Peli so tudi bivši ledinski učenci. Med inštrumenti smo slišali bobne, violino ter kontrabas. Plesni program je organizirala ga. Mirijam Sabina Žvegla. Plesalke so nastopile v solo in skupinskih nastopih. Devetošolca sta recitala kratke pesmi, ki so jih napisali učenci iz Bolnišnične šole. Prireditev se je zaključila z združitvijo vseh nastopajočih. Po in pred prireditvijo se je v srednji telovadnici odvijal šolski bazar, vsak razred je pripravil svojo stojnico. Na njih se je prodajalo marsikaj: voščilnice, novoletni okraski, lampijoni, ogrlice, obeski za ključe in mazila. Svojo stojnico je letos prvič imela tudi Bolnišnična šola. Na bazarju se je kar trlo ljudi, prodali smo skoraj vse izdelke. Denar, ki smo ga zbrali, bo pomagal družinam v socialni stiski, da bodo lahko poravnali šolske stroške. Po prireditvi smo se posladkali s kolački in palačinkami, ki so jih spekli devetošolci. Zdi se, da smo vsi lahko zadovoljni z letošnjo prireditvijo.

Iza Napotnik, 6. a

OGLED FILMSKE PREDSTAVE ČUDO

22. 12. 2017

Film govori o različnosti med nami in sprejemanju različnosti. Gledalcu sporoča, kako sprejemamo različnost in da to ni vedno slabo. Film je bil zelo dober in zanimiv, a veliko učencev ni dojelo bistva. Film ni popolna različica knjige. Po mojem mnenju je knjiga boljša, ampak tudi ogled filma toplo priporočam.

Luka Žagar, 8. a

Govori o dečku, ki ni čisto navaden, saj ima gensko napako, ki je vplivala na njegov obraz. To povzroči veliko težav s sošolci, ki se ga sprva izogibajo, a mu nato prisluhnejo in se z njim spoprijateljijo. Sporočilo filma je, da sprejmimo drugačnost, saj nas ta bogati. Knjiga je po mojem mnenju boljša, saj bolj podrobno opiše zgodbo.

Urban A. Turk, 8. a

Zgodba sporoča, da ne sodi osebe po izgledu.

Jakob Merlak, 8. a

Film je bil odličen, ker je govoril o najstnikih. Zanimivo je, da so se šele pozneje začeli družiti. Film sporoča, da človeka ne moremo ocenjevati po zunanosti, ampak po njegovi notranjosti.

Črt Golob, 8. a

August je v šoli pri nekaterih predmetih zelo uspešen, a učenci ga imajo za manjvrednega. Posamezniki, ki jih ima za prijatelje, za hrbtom govorijo drugačne stvari, kot jih govorijo pred njim.

Krenare Shabani, 8. a

Film mi je bil ekstremno všeč in tudi filmski jezik je lep. Skoraj ves film sem prejkala. Citat iz filma: „Ne bom vam opisoval, kakšen sem na pogled, verjetno je hujše od vsega, kar si lahko sploh zamislite.“

Liza Marinko, 6. a

Film je bil zelo čustven. Tako kot knjiga je bil predstavljen z več vidikov oz. vsaka oseba je imela svojo plat zgodbe. Film mi je bil všeč in seveda je bil tudi zelo poučen.

Veronika Lucija Pirih, 6. a

Film mi je bil zelo všeč. Bil je zabaven, smešen, čustven, žalosten in realen. Auggie je s svojimi mislimi in čustvi popestril film. Bil mi je zelo všeč.

Ajda Tavzes Cirman, 6. a

Bil je zelo lep in čustven film, hkrati pa zelo žalosten. Ko je glavni junak dobil prijatelje, je bilo zelo lepo.

Lina Senica, 6. a

Film mi je pomenil veliko, saj sem bila tudi sama v podobni situaciji. Bil mi je všeč in na trenutke zabaven. Veliko časa med filmom sem pa tudi jokala.

Zoya Dora Beus, 6. a

Mislim, da je film Čudo zanimiv, saj so zaradi obraza glavnega junaka ostali najprej mislili, da bo vse delal slabše od njih, ampak so sčasoma ugotovili, da je zelo dober v naravoslovju. Nato pa so bili vsi prijatelji.

Nik Fidanoski Kerševan, 6. a

Glavna je notranjost človeka. Raje sodi po srcu.

Iza Napotnik, 6. a

»Ko moraš izbrati, ali boš ravnal pravilno ali prijazno, izberi prijazno.«

Tara Andrić, 6. a

Zelo pretresljiv film, vreden ogled. Film je bil dobro igran, a knjiga mi je še vedno boljša zaradi lažje uporabe domišljije bralca in predstave Auggiejevega obraza. V filmu pa je obraz zapovedan, da je tak. Dobro je vključeno več zgodb, ki se skupaj povezujejo. Vesel, naraven in iskriv humor.

Matevž Lobnikar, 6. a

Omar Horjak, 9. a

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

22. 1. 2018

Drsanje

V ponedeljek, 22. 1. 2018, smo imeli športni dan. Jaz sem izbrala drsanje. Najprej smo se zbrali na hodniku, nato pa smo ob 8.15 dobili malico. Odpravili smo se na Kongresni trg, kjer je bilo drsališče. Bila sem zelo prijetno presenečena ob pogledu nanj, saj je bilo zelo veliko. Vsi prisotni smo se obuli v svoje drsalke ali pa smo si jih pa izposodili tam. Nato smo zadržali po lepo zglajenem ledu. Najprej je zelo drselo, nato pa sem se navadila na led. Tamkajšnji uslužbenci so nam pripravili tekmovanje. Razdelili so nas v skupine po sedem in nam dali medvedke. Kdor je prvi končal, je zmagal. Pozneje smo drsali v krogu po drsališču ali pa igrali hokej. Po eni uri drsanja smo imeli malico, nato pa smo z drsanjem nadaljevali.

Ko smo končali, smo se preobuli in se odpravili na sprehod ob Ljubljani. Sicer nismo videli nobenih račk, vendar smo se pogovarjali s prijatelji. Bilo je zelo zanimivo in zabavno, zagotovo si želim še več takšnih dni.

Katja Pestelj, 8. b

Pohod

22. 1. 2018 smo z mojo skupino odšli na pohod na Golovec. V šoli smo se na igrišču zbrali ob 8.30, odhod pa je bil ob 8.45. Skozi Ljubljano smo odšli do Golovca. Med pohodom smo imeli eno večjo postojanko, kjer smo pojedli malico, ki smo jo dobili v šoli. Nato smo se povzpeli do konca na vrh Golovca. Ko smo prispeli na vrh, sta se moja

učitelja odločila, da bomo tam približno eno šolsko uro. V tem času smo lahko do konca pojedli malico, drugače pa smo se pogovarjali in igrali. Ko je bil čas za odhod, smo se proti šoli odpravili po isti poti. Šli smo še do Ljubljanskega gradu. Nato smo se vrnili v šolo in tako se je za nas zaključil športni dan.

Damjan Zupančič, 8. b

Fitnes

22. 1. 2018 smo imeli športni dan. Kdor si je izbral fitnes, je v spremstvu učiteljev ob 8.45 odšel peš iz šole. Sprehodili smo se skozi Tivoli, mimo ZOO-ja in prispeli v fitnes, kjer so nam hitro razložili pravila. V garderobah smo pustili svoje stvari, nato pa se ločili na štiri skupine, ki so se kasneje izmenjevale po disciplinah (badminton, kardio fitnes, boks, squash). Končali smo ob 13-ih, pomalicali in se sprehodili do avtobusne postaje. V šolo smo prispeli ob 13.35 in odšli na kosilo in nato domov. Meni je bil najbolj všeč badminton, ker je bila igra zabavna. Prav tako sem uživala na squashu in kardio fitnesu, manj zabaven pa se mi je zdel boks.

Marjeta Čater Timer, 8. b

Smučanje

V ponedeljek, 22. 1. 2018, smo se ob sedmih zjutraj odpravili na smučišče. Prvotna ideja je bila, da bi šli na Turracher Höhe, ampak smo zaradi slabega vremena raje odšli na Bad Kleinkirchheim.

Zaradi zastoja smo odšli po drugi poti, ki pa je prav tako vzela veliko časa. Na cilj smo prišli okoli desetih, kar pa je bilo nekoliko pozno, če bi želeli izkoristiti celoten dan. Kljub temu smo se veseli odpravili na smučišče. Tam smo imeli nekaj težav, vendar se je vse uredilo. Ko smo se razdelili v skupine, smo vsi odšli po svojih poteh. Bilo je zelo mrzlo, vendar smo se hitro ogreli s smučanjem. Po petih urah smo končali s smučanjem in pri avtobusu pojedli malico. Pot do Ljubljane je bila hitra, zabavna in brez večjih zastojev. V Ljubljano smo prispeli varno ter zaradi utrujenosti hitro odšli domov. Misliva, da so vsi uživali na športnem dnevu in midve bi ga z veseljem ponovili.

Ana Katarina Tušar in Marcela Grošelj, 8. b

PEVSKI VIKEND V PORTOROŽU

9. 2. 2018

Tudi letos je naša učiteljica in zborovodkinja za naše zveste pevce organizirala pevski vikend v Portorožu. Gre za intenzivne priprave na pomladna prepevanja, ko pevci zastopajo našo šolo. Vsako leto nas prijazni delavci ČŠOD Burja z veseljem sprejmejo. Hrana in ležišča so odlična in prav udobna. Med vikendom so potekale tudi kreativne delavnice. Medtem ko so mlajši učenci strpno in pozorno vadili, smo starejši učenci ustvarjali: maske, blazinice (za šivanke), lutke iz starih nogavic, risali in na koncu pisali utrinke s pevskega vikenda. Vsako leto odidemo na večerni sprehod v Portorož in si privoščimo odlične dobrote v tamkajšnji slaščičarni. Letos smo še posebej uživali, saj smo se našemili v pustne maske.

V imenu vseh pevcev se zahvaljujemo, da imamo možnost posebnega vikenda. Zahvaljujemo se tudi spremstvu: gospe Dalili Beus, gospe Mirijam Sabina Žvegla, gospe Barbari Tacar in gospe Nataliji Rožnik.

Intervju z gospo Dalilo Beus:

1. Ali z veseljem pripravljate pevski vikend? *Seveda.*
2. Ali mislite, da pevski vikend pripomore h kvaliteti petja učencev? *Seveda.*
3. Ali se tudi vi spočijete na pevskega vikendu? *Nikakor ne!*
4. Koliko let že poteka pevski vikend? *Šest let.*

Hvala za Vaš čas.

Intervju z Marušo Podrzavnik iz 5. b:

1. Ali si na pevskem vikendu uživala? *Ja.*
 2. Kaj ti je bilo najbolj všeč? *Ko smo bili v bungalovih in smo imeli prosti čas.*
 3. Ali si se naučila kaj novega? *Ja. Novo pesem.*
- Hvala za tvoj čas.

Zara Čater in Zoya Dora Beus, 6. a

KURENTI NA OŠ LEDINA

V ponedeljek, 12. februarja 2018, je poleg šolskega zvonca po šoli prvič odmevalo zvonjenje težkih zvoncev kurentov, ki so prišli iz Etnografskega društva Kurent s Ptuja. Prav vsi učenci in učitelji od 1. do 9. razreda so jih navdušeno pričakali v veliki telovadnici šole. Žal se srečanja niso mogli udeležiti sedmošolci, saj so odpotovali v šolo v naravi.

Kurenti so pripravili pravcati spektakel za oči in ušesa, saj sta ples in bučno zvonjenje šestnajstih kurentov, najmlajši je bil star komaj 6 let, ozračje napolnila s pozitivno energijo sreče in prihajajoče pomladi.

Da bi najmlajšim pregnali strah pred njimi, so po plesu sneli maske in se predstavili. Povedali so veliko zanimivega o kurentih, svojem društvu in poslanstvu ter odgovorili na vsa vprašanja radovednih Ledincev in Ledink.

Ti so obogatili in dopolnili znanje bogate etnološke dediščine, doživeli pa še pristen stik z njimi, saj so se lahko tudi dotaknili njihove oprave.

Za njihov prihod smo se jim tradicionalno zahvalili z robci, poslikanimi z ledinskimi motivi, podarili pa smo jim tudi knjižne kazalke drugošolcev in ledinske obeske za ključe.

Kurenti pa niso obiskali le naše šole. S predstavitvami pustnih običajev v šolah po Sloveniji in vključevanjem mladih v delovanje društva skrbijo za prenašanje kulturne dediščine na mlajše generacije, opravljajo pustne obhode po Dravskem in Ptujskem polju, udeležujejo se prireditev in karnevalov doma in v tujini. Obhodi kurentov so od 2017 vpisani na Unescov seznam nesnovne kulturne dediščine človeštva.

Nadja Ulcej, koordinatorica

Ožbej, 2. b

Zala, 2. b

Urša, 2. b

Matija, 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Odganjajo zimo in zlo, prinašajo pa pomlad in srečo. Zvonci kurentov so zelo glasni. Včasih so kurenti lahko bili le neporočeni fantje, danes pa so lahko tudi ženske in otroci. Kurentova obleka se imenuje kurentija. Kurenti so najbolj znana maska v Sloveniji.

Zala L., 2. b

Kurenti so najbolj znane slovenske maske. Prihajajo s Ptuja. Meni se je zdelo strašno, ko je začel zvoniti en kurent in nato kar naenkrat vsi.

Če se je kurent povaljal po dvorišču, je to za tisto domačijo pomenilo nesrečo.

Poznamo dve vrsti kurentov, pernate in rogate. Kurentova obleka se imenuje kurentija. Poleg tega je naš razred izdelal knjižne kazalke in jih izročil kurentom. Te knjižne kazalke so prav posebne, na eni strani je kurentov jezik, na drugi strani pa trakovi. Tisti dan sem se zelo zabaval.

Matija B., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Obstajata dve vrsti kurentov. Kurenti so danes otroci in odrasli. Kurenti privabljajo pomlad in odganjajo zimo. Meni je bila njihova oprava zelo všeč. Kurenti so tudi glasni. Jaz sem se zelo ustrašil, ko je začel eden zvoniti, potem pa vsi. Naš razred je za kurente izdelal knjižne kazalke. O kurentih smo se pogovarjali tudi z učiteljicami.

Matija S., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Oblečeni so bili v ovčjo kožo. Mene je bilo malo strah. Kurenti odnašajo zimo in prinašajo pomlad ter srečo. Njihovi zvonci so zelo glasni. Kurentom smo podarili skromna darilca, robčke z ledinskim znakom in knjižne kazalke, ki smo jih sami naredili.

Mina R., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Kurenti odganjajo zimo, prinašajo pomlad in veselje. Zelo so bili glasni. Dali smo jim darilo. Njihova maska mi je bila všeč. Dali so nam robčke.

Alina R., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Kurenti odganjajo zimo in prinašajo srečo in pomlad. So zelo glasni. Kurenti so lahko tudi ženske. Njihove maske so se mi zdele odlične.

Eva K., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Odganjajo zimo. Meni je bilo zelo všeč. Izvedela sem veliko stvari. Všeč mi je bil kostum, ki je zelo težek. Na palici imajo ježeve bodice. Obstajata dve vrsti kurentov.

Ela N., 2. b

Kurenti odganjajo zimo. Imajo težko opravo, okoli pasu imajo zvonce. Imajo tudi ježevko. Kurenti imajo ovčjo kožo. Meni se je zdelo kulsko. Jaz bi rad postal kurent.

Tevž J., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Prinašajo srečo. Zelo veliko so skakali. Videla sem njihove zvonce. Pod njihovimi kostumi je zelo vroče. Kurenti so danes lahko tudi poročeni moški. Kurenti odnašajo zimo. Podarili smo jim knjižne kazalke.

Ajna S., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Kurenti preganjajo zimo. Njihova oprema je zelo težka. Imajo pet zvoncev. Njihovi zvonci so zelo težki. Imajo občutljive maske. Dali smo jim darilca.

Maks S., 2. b

Kurenti so prišli s Ptuja. Meni je bilo zelo všeč, kako so kurenti zvonili. Izvedela sem, da so zvonci težki do 10 kilogramov. Včasih so bili kurenti samo neporočeni moški. Danes pa so tudi otroci, ženske in poročeni moški. Naš razred je za kurenta poslikal knjižne kazalke.

Zoja B. B., 2. b

Kurenti so bili glasni z zvonci. Kurentove maske so občutljive. Kurenti odganjajo zimo. Včasih so bili le neporočeni moški. Ko se kurent povalja po dvorišču, prinese nesrečo.

Kiara Č., 2. b

Kurenti so prišli s Ptuja. Kurenti prinašajo pomlad in odganjajo zimo. Meni so zelo všeč. Če se je kurent povaljal po pesku, je to pomenilo za hišo, da se bo zgodila nesreča. Včasih so bili kurenti neporočeni moški, danes pa so lahko tudi ženske in otroci.

Urša A., 2. b

Kurenti odnašajo zimo. Kurenti so veseli darilca. Kurentova maska je zelo občutljiva. Kurenti prinašajo pomlad in srečo. Prihajajo s Ptuja.

Peter K., 2. b

Kurenti so danes tudi otroci in punce. Kurenti so zelo glasni. Njihova maska je bila zelo strašna. Kurentom smo podarili knjižne kazalke. Kurenti prinašajo pomlad in srečo.

Borja P., 2. b

Kurentovi kostumi so mi bili zelo všeč. Njihovi zvonci so zelo glasni. Kurenti so bili zabavni. Danes so kurenti tudi ženske in otroci. Kurenti so lahko pernati ali rogati. Prihajajo s Ptuja. Kurenti so najbolj znana maska v Sloveniji. Kurenti so nas obdarili s srečo in pomladjo, mi pa smo jim podarili darila, med njimi tudi robčke in knjižne kazalke, ki jih je izdelal prav naš razred. V prihodnosti si želim postati kurent zato, ker me to osrečuje.

Ian Matija D., 2. b

Kurenti odganjajo zimo. Ko se kurent povalja po dvorišču, to pomeni, da bo tisti hiši prinesel nesrečo. Njihovi zvonci so zelo glasni. Kurenti odganjajo tudi zlo. Njihove maske so zelo lepe. Prihajajo s Ptuja.

Za njih je naš razred izdelal knjižne kazalke, na eni strani je kurentov jezik, na drugi strani pa trakovi, ki jih imajo na glavi.

Ožbej O., 2. b

Kurenti so prišli na Ledino. So zelo glasni. Prinašajo pomlad. Meni se je zdela maska zabavna. Tudi jaz bi bil kurent. Kurentom smo naredili knjižne kazalke.

Nik K., 2. b

Kurenti so bili zelo glasni. Kot bi imeli na pragu hudiča. Naj bi bil kurent grd demon.

Guido S., 2. b

Kurenti prihajajo s Ptuja. Pregarjajo zimo. Njihovi zvonci so težki in glasni, bilo me je strah. Težke so tudi njihove obleke. Za kurente smo naslikali knjižne kazalke. Zelo smo se potrudili.

Sienna N. M., 2. b

PUSTNA

Pust je tu, pust je tam,
pust prišel je k nam.
Vesel, igriv, norčav,
za vse sladak, poln zabav.

Kurentov se veselimo,
prav nič se jih ne bojimo.
Kravji zvončki že zvonijo,
kurenti pa že hitijo.

Njihova oprava je res veličastna,
za majhne otroke malce pošastna,
s pisanimi trakovi, velikimi zvonovi,
tresejo, donijo,
odženejo zimo, vsak hlad,
privabijo srečo in pomlad.

Nadja U. z učenkami in učenci 2. b

PUST

Pust je tu, pust je tam,
pust prišel bo k nam.
Vsaka zima bo odšla,
hopsa hopsasa.
Hi hi hi, hi hi hi,
kurenti so prišli.
Ho ho ho, ho ho ho,
vse je srečno in veselo.

Matija B., 2. b

ZIMA

Zima je prišla,
kurenti so tu,
z zvončki cingljajo
in se igrajo.

Zbirajo robčke,
rumene in črne,
odganjajo zimo
in se veselijo.

Ela N., 2. b

SEDMOŠOLCI V ŠOLI V NARAVI

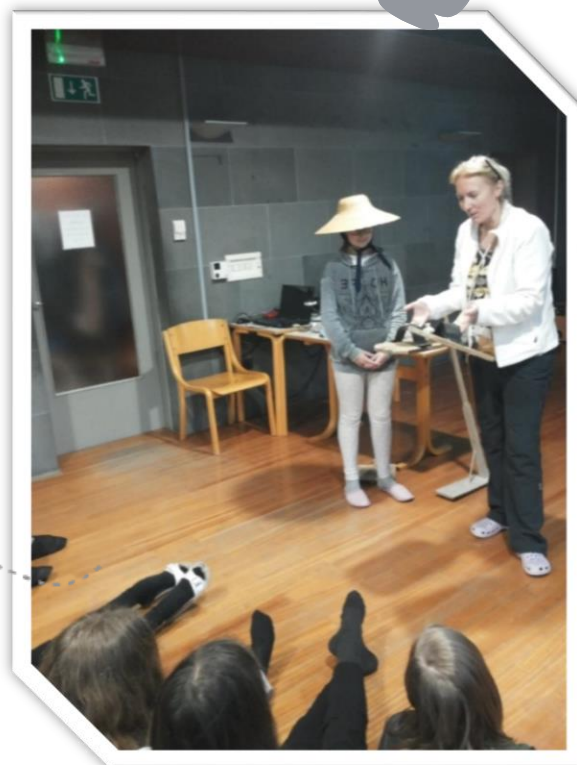
Od 12. do 16. 2. 2018 smo sedmošolci preživali šolo v naravi na polotoku Seča. V domu CŠOD Burja so nas prijazno sprejeli tamkajšnji učitelji in nam predstavili ta del Slovenije ter nas vodili skozi najrazličnejše dejavnosti.

V teh petih dneh smo spoznali mesto Piran in njegove znamenitosti, razstavo na prostem, imenovano Forma viva, manjkale pa niso niti športne dejavnosti, kot so fitnes, lokostrelstvo, postavljanje zavetišč, vožnja s kanuji in sprehod po solinah, največji izziv pa je bil orientacijski pohod po celotnem polotoku. Ob vseh teh dejavnostih smo se veliko novega naučili, hkrati pa smo se tudi zabavali v prostem času in na pustni zabavi v kostumih.

Poleg vsega naštetega so bili lepo pripravljene bungalovi, v katerih smo bivali, prav tako pa gre pohvala kuharjem doma Burja, saj so ves čas skrbeli za zdravo, raznoliko ter okusno prehrano obiskovalcev.

Iz šole v naravi smo se vrnili polni znanja, novih izkušenj in sveže energije, ki nam je dala lep uvod v počitnice.

Ana Maroša in Lev Bjelobaba, 7. b

Kako smo se imeli?

Bilo mi je zelo všeč, saj smo se učili na zabaven in zanimiv način. Všeč mi je bil prosti čas, ki sem ga preživel s prijatelji, in poučne delavnice. Najbolj mi je bila všeč vožnja s kanuji do Sečoveljskih solin. Tukaj sem se zelo zabaval in že se veselim naslednje šole v naravi.

Gal Šoukal Avsec, 7. b

Moje bivanje ta teden je bilo nadvse prijetno in zabavno. Všeč mi je bilo delo na terenu ter spoštljiv odnos do okolja in kulture tamkajšnjih učiteljev doma ter njihovo potrpljenje do učencev. Program je bil zanimiv, saj je prikazal celotno Primorsko v njeni lepoti. Uživala sem v športnih dejavnostih (lokostrelstvo) in kulturi o solinah.

Tara Car, 7. b

Šola v naravi mi je vedno všeč, saj je kot nek oddih od šole, a je še vedno poučna. Všeč mi je, da se učimo uporabne stvari, npr. postavljanje šotora, vezanje vozlov. Zelo všeč mi je astronomija, lokostrelstvo, šport.

Jon Novak, 7. a

Zelo sem zadovoljen s šolo v naravi, ker sem s prijatelji. Dobro je, ker smo blizu morja. Veliko sem se naučil.

Tim Kernc, 7. b

Šola v naravi mi je bila všeč, ker je bila zabavna, počeli smo zanimive stvari, npr. lokostrelstvo, vožnja s kanuji. Tudi v sobi smo se lepo imeli. Raje bi šel poleti.

Dimitrij Jenko, 7. a

Šola v naravi se mi je zdela odlična. Spoznali smo galerijo na prostem (Forma viva). Še posebej zanimiva je bila pot do solin, saj smo eni potovali s kanuji, drugi pa peš. Kasneje smo se seveda zamenjali. Veliko sem se naučila o orientaciji.

Živa Golob, 7. b

Šola v naravi mi je bila zelo všeč, bila je zabavna in poučna. Najbolj mi je bila všeč vožnja s kanuji in šivanje vrečk iz blaga za sol in dišavnice. Program je bil zanimiv in čas je bil dobro razporejen. Vse dejavnosti so bile zanimive. Tudi v sobah smo se zelo zabavali.

Marija Julija Demšar, 7. a

Zelo mi je bil všeč dom in kraj (morje), kjer smo bivali. Veliko sem se naučila o solinah, o školjkah, kako postaviti zavetišče, vezati vozle, pravilno veslati in še več. Premagala sem strah pred vožnjo s kanuji. Najbolj sem bila navdušena nad šivanjem vrečk za sol in dišavnice ter vožnjo z ladjo Solinarko.

Selena Topčagić, 7. b

Bilo mi je všeč, ker smo imeli veliko dejavnosti. Posebno všeč mi je bilo lokostrelstvo, ker sem dobil največ točk.

Maj Novak, 7. a

Ob prihodu se mi je dom zdel zelo lep in urejen. Učitelji so bili zelo prijazni in odprti za vsa možna vprašanja. Vsebine so mi bile zelo všeč, še najbolj pa vožnja s kanuji. Zahtevno pa se mi je zdelo postavljanje šotora. Spoznala sem veliko novih prijateljev.

Tiana Zagajšek, 7. a

V tej šoli v naravi sem se zelo zabaval. Užival sem v večini dejavnosti. Tudi s sošolci, s katerimi sem bival, smo se imeli zelo lepo. Naučil sem se, kako zavezati bičev voz. Zelo sem se zabaval, ko smo se vozili s kanuji. To je bila moja najboljša šola v naravi do zdaj.

Lev Bjelobaba, 7. b

Šola v naravi mi je bila zelo všeč. Najbolj všeč mi je bilo šivanje vrečk za sol in sivko. V letošnji šoli v naravi sem se zelo zabavala. Všeč mi je bilo pustno rajanje, povezovanje obeh sedmih razredov, pohod v Portorož ter učitelji.

Eva Pivk, 7. a

KAJ NAM JE BILO VŠEČ V ŠOLI V NARAVI

PRIJAZNI IN POTRPEŽLJIVI UČITELJI		PRIJATELJI
DRUŽENJE	POSTAVLJANJE ŠOTOROV	BUNGALOVI
ŠIVANJE VREČK ZA DIŠAVNICE		PUSTNA ZABAVA
ODLIČNA HRANA	ZANIMIVE DEJAVNOSTI	PREDAVANJA
PRIPOMOČKI ZA ŠPORT	LEPE SOBE	NAMIZNI TENIS
VELIKO NOVEGA ZNANJA	ODLIČNO VZDUŠJE	PRIJETEN ZRAK
PRELEPA NARAVA	DELO NA TERENU	IZLET V PIRAN
ODDIH OD ELEKTRONSKIH NAPRAV		SPOZNAVANJE Z DRUGIMI
POT PO SOLINAH V TIŠINI	VOŽNJA S KANUJI	IGRIŠČE
SOLINE	FITNES	LOKOSTRELSTVO
VELIKO SADJA	POHOD	VEZANJE VOZLOV
VOŽNJA Z LADJO	DELO PO SKUPINAH	POSTAVLJANJE ZAVETIŠČA
UDOBNE POSTELJE	DELAVNICE	RAZISKOVANJE PIRANA
OPAZOVANJE ZVEZD	DRUŽABNE IGRE	UREJENOST POSLOPIJ

NOČ Z ANDERSENOM NA OŠ LEDINA

20. 4. 2018

Letos se je OŠ Ledina pridružila mnogim šolam in knjižnicam po svetu in za svoje učence pripravila ustvarjalno-izobraževalno noč, ki so se je udeležili ledinski učenci različnih starostnih skupin.

Srečanje se je začelo s predstavitvijo pravljicarja Hansa Christiana Andersena in igre Zlatolaska in trije medvedi, ki so jo za mlajše učence v angleškem jeziku odlično odigrali šestošolci. Učenci so prebirali pravljice s pasjo tematiko v pravi pasji družbi, kajti pridružili sta se jim terapevtski psi Auša in Tessa, ki sta s svojima lastnicama dokazali, da je branje lahko zelo zabavno. Pred nočnim pohodom so se okrepčali s palačinkami in se s polnimi želodčki ter burno domišljijo odpravili proti skrivnostim na Ljubljanski grad. Pravljična za lahko noč je učence ponesla v trden spanec v šolski telovadnici, ki se je tisto noč spremenila v veliko pravljичno spalnico. Rahlo zmedeni in z nasmeški na obrazih so se prebudili v prečudovito sobotno jutro, si privoščili zajtrk v šolski jedilnici in dopoldne nadaljevali z domišljisko-ustvarjalno delavnico, v kateri so prevzeli vloge kraljev in kraljic.

Kralji in kraljice danes sedijo v šolskih klopeh. Kaj pa, če je bilo vse res?

Za prijetno, ustvarjalno, vedoželjno, kulinarično, brezskrbno pravljичno noč so poskrbele učiteljice Bojana Polak, Natalija Halić Porzio, Nina Hvala Klančič, Karin Starc, Irena Šimenc Mihalič, Sandra Uranič in Nadja Ulcej.

Bojana Polak, koordinatorica

FRANCOSKA IZMENJAVA

V petek, 11. 5. 2018, smo se odpravili v Francijo na izmenjavo. Vsi smo bili zelo navdušeni, zato nismo veliko spali. Pot je bila dolga, vendar smo uživali ter se zabavali. Po osemnajstih urah vožnje smo prispeli do šole Louis Pasteur, kjer so nas že čakali. Nato smo se razdelili k svojim gostiteljem in se poslovili od prijateljev. Vikend smo preživeli različno. Nekateri smo si ogledali zelo lep grad (Rohefoucauld), drugi so si ogledali mesto, šli na sejem ... Vikend je večina preživela lepo kljub začetni zadržanosti.

V ponedeljek pa smo bili v šoli. Najprej smo ustvarjali dramske igre v skupinah. Potem smo imeli kviz o Evropi in izdelovali smo kazalke na to temo. Pouk pri njih traja do petih popoldan, kar je zelo zanimivo in dobro, ker imajo več odmora in časa za druženje.

V torek pa smo že zgodaj zjutraj odšli v Futuroscope, ki je zabavišni park, v katerem so različne atrakcije, večina od teh so 4D-filmi, ki so zelo zabavni.

V sredo smo bili tudi v njihovi šoli. Igrali smo badminton in bilo je zelo zabavno. Ker imajo v Franciji ob sredah pouk le do opoldneva, smo takrat tudi zaključili. V sredo popoldne je večina odšla v Angoulême – mesto stripov. Nekateri so kupili značilno pijačo konjak ali pa so se družili na bazenu.

V četrtek smo se odpravili na otok Ile d'Aix. Otok smo obhodili in nekaj časa preživeli tudi na plaži, kjer smo se nekateri odločili za kopanje v Atlantiku. Po vsem tem so se nekateri odpravili v mestno hišo, kjer so deklamirali slovenske pesmi. Vsi so bili navdušeni nad našo poezijo.

V petek smo še zadnjič obiskali šolo in nekateri smo imeli to srečo, da smo celo obiskali eno izmed njihovih učnih ur. Jaz sem obiskala uro geografije in zgodovine. Veliko predmetov imajo združenih, zato lažje povezujejo stvari. Po še enem odličnem dnevu pa smo na žalost morali oditi.

S težkimi srci, solzicami v očeh in polni novega znanja ter radosti smo se poslovili in zapustili Chasseneuil. Francoska izmenjava je bila super izkušnja, saj smo pridobili veliko novih prijateljev in znanja. Tako super izmenjave pa ne bi bilo brez gospe Nives Syed Mihelič in gospe Medeje Gorup, ki sta nam bili vedno na voljo. Prav vsi komaj čakamo, da se vidimo naslednje leto. Do takrat pa: „Au revoir!“

Marcela Grošelj, 8. b

PO 50-IH LETIH PONOVO ZBRANI NA OSNOVNI ŠOLI LEDINA

24. 5. 2018

V četrtek, 24. 5. 2018, so po 50-ih letih pravi osnovne šole ponovno prestopili ledinski učenci, ki so osnovno šolo končali leta 1968. Pred mogočno zgradbo so se začeli zbirati malo pred 14. uro. Prihajali so nasmejani, mladostni in polni energije ter pričakovani. Snidenje med nekdanjimi sošolci je bilo ganljivo. Stiski rok, objemi; uspelo nam je ujeti tudi solze sreče ... Malo po 14. uri smo se zbrali v učilnici št. 6. Ta je bila pred več kot 50-imi leti njihova matična učilnica.

Posedli so se v šolske klopi. Vedeli smo, da se bo ta dogodek nekdanjim Ledincem zapisal v srce z velikimi črkami, zato smo za njih pripravili program. Po uvodnem pozdravu smo jim predstavili današnji utrip šole in kratek pregled zgodovine. Pohvalili smo se, da imamo odlične pevske zборе, ki so na državnih tekmovanjih odlikovani z zlatim priznanjem. Takrat so se odprla vrata. V učilnico so prišli pevci otroškega pevskega zbora pod vodstvom gospe Dalile Beus in ubrano zapeli tri pesmi.

Kasneje smo naše goste z mislimi popeljali v šestdeseta leta. V čas njihovega otroštva. Potrudili smo se in iz arhiva izbrskali prispevke, ki so jih pred več kot 50-imi leti v šolsko glasilo zapisali naši gostje. Uganiti so morali, kdo je bil avtor prispevka. Kdo je tekel na krosu? Kdo je bil na Triglavu? Katero dekle je bilo v pevskem zboru in odšlo v Savudrijo? Kot se za Ledince spodobi, so rešili vse zastavljene naloge. Iz različnih virov smo izbrskali, kako je takrat potekalo šolanje. In spomini so privreli na

plano. Vsako jutro so morali piti ribje olje za zdrave kosti in zobe. V razredu je bila peč, tistim, ki so bili zraven, je bilo vroče, ostale pa je zeblo. Pisali so s peresniki. Na mizi je bila luknja, ki jo je dežurni učenec napolnil s črnilom. Za razmnoževanje besedil so uporabljali ciklostil. Poleg prijetnih spominov so si vsi zapomnili tudi pouk likovne vzgoje. Takrat je bila pač vzgoja drugačna.

Za konec uradnega dela smo nekdanjim Ledincem pripravili tudi posebno predavanje. Nenazadnje – če človek pride v šolo, četudi po 50-ih letih – se nekako pričakuje, da se bo naučil tudi kaj novega. Zato smo jih popeljali v posebnosti jezika socialnih omrežij. Z veseljem so prisluhnili, mi pa smo prepričani, da bodo prav zaradi teh novih znanj še naprej ostali mladostni in v koraku s časom.

Čisto na koncu smo se sprehodili po nekaterih prostorih šole. Zanimivo je bilo prisluhniti, kako je bilo včasih in kaj se je spremenilo. Čas našega druženja je hitro minil. Nekdanji Ledinci so bili nad sprejemom zelo zadovoljni. Mi smo bili izjemno hvaležni za prijetno druženje. Ko so nekdanji Ledinci odhajali skozi velika ledinska vrata, smo opazovali srečne in zadovoljne ljudi. Kdo ve, ali so bili danes prav tako srečni, kot pred 50-imi leti, ko so zaprli vrata brezskrbnega otroštva!? Hvaležni so bili zagotovo.

Katarina Rigler Šilc

Poštovana ga. ravnateljica Marija Valenčak,

ko smo učenci 8. b-razreda Osnovne šole Ledina, ki smo šolanje zaključili leta 1968, že pred meseci razmišljali o tem, kako bi praznovali 50. obletnico 'male mature', se nam je kar sama od sebe porodila ideja, da bi ob tej priložnosti morali obiskati šolo, ki smo jo imeli radi in ki nam je v lepem spominu ostala vse do danes. Tako smo bili izjemno veseli, ko ste našo prošnjo sprejeli z razumevanjem in dobro voljo.

Tako smo se pred tednom dni prijetno vznemirjeni srečali pred šolo, a še nismo slutili, kako lep dogodek ste nam pripravili. Gospa podravnateljica Katarina Rigler Šilc nas je pospremila prav v 'naš' razred, kjer nam je skupaj s sodelavkami pripravila izjemen program, v katerem so se spomini na naša šolska leta (v zvezi s tem je v arhivu šole celo izbrskala nekatere podatke in izdelke, povezane z nami) prepletali z informacijami o sodobni Osnovni šoli Ledina, ki je s številnimi zanimivimi projekti vpeta tako v ožje okolje kot v mednarodno sodelovanje. Zares impresivno! Vrhunec dogodka pa je bil nastop šolskega pevskega zbora, ki je marsikomu med nami orosil oči. Sledil je še ogled šolskih prostorov, ki je prav tako borghesovsko povezal naše spomine na mladost s sedanjim trenutkom. Seveda smo bili še posebno navdušeni nad novo telovadnico in šolskim igriščem, ki bi vam ju zavidala marsikatera šola iz bogatejših držav Evropske unije.

Le težko je izbrati ustrezne besede hvaležnosti za vse, kar so Vaše kolegice naredile za nas, še posebej ob dejstvu, da so si za to odtrgale svoj prosti čas! Vsem se še enkrat iskreno in od srca zahvaljujemo ter Vam še naprej želimo veliko uspehov v poklicu, ki ste mu tako zelo predani.

Lepo vas pozdravljajo učenci 8. b-razreda, generacija 1968

INTERVJU – NOVI OBRAZI ŠOLE

GA. SANDRA URANIČ

Nam lahko poveste nekaj o sebi?

Rodila sem se v Kranju. Osnovno šolo sem obiskovala v Kranju. Poučujem angleščino in OPB. Imam mamo in očeta, mlajšega brata, papagaja in psa. Rada kolesarim, hodim, pletem in berem.

Kako preživljate prosti čas?

Sprostim se s psom.

Vaša naj:

- **knjiga:** Harry Potter
- **film:** Gospodar prstanov
- **predmet:** ročna ura

Kako se počutite na naši šoli?

Večinoma prijetno (smeh).

Kaj bi spremenili na naši šoli oz. kaj vam je še posebej všeč?

Na igrišču bi postavila ogromen napihljiv grad. Všeč pa mi je zdrava prehrana.

GA. URŠA LESAR

Nam lahko poveste nekaj o sebi?

Rodila sem se v Ljubljani leta 1991. Obiskovala sem OŠ Ketteja in Murna, nato Gimnazijo Moste in kasneje še Pedagoško fakulteto. Učim likovno umetnost, trenutno pa delam kot asistentka za otroke s posebnimi potrebami. Moja mama je vzgojiteljica in prav ona me je navdušila nad delom z otroki. Imam tudi eno leto in pol mlajšega brata, ki je računalnikar. Rada se ukvarjam z živalmi, likovno ustvarjam, plešem swing in sodelujem v improvizacijskem gledališču.

Kako preživljate prosti čas?

Z že omenjenimi hobiji.

Vaša naj:

- **knjiga:** Esej o slepoti
- **film:** Gospodar prstanov
- **predmet:** planer

Kako se počutite na naši šoli?

Zelo mi je všeč, ker se ves čas nekaj dogaja, imamo ogromno projektov, sodelavci in učenci pa se dobro razumejo, si med seboj pomagajo, so prijazni ...

Kaj bi spremenili na naši šoli oz. kaj vam je še posebej všeč?

Če bi že kaj spremenila, bi na igrišče postavila zeleno površino. Všeč pa so mi zelo urejeni prostori ter dobro organiziran potek in organizacija dela.

GA. MEDEJA GORUP

Nam lahko poveste nekaj o sebi?

Rodila sem se v Postojni leta 1988. Šolala sem se na OŠ Vipava, na SŠ Nova Gorica, potem pa na Fakulteti za socialno delo in kasneje še na Pedagoški fakulteti v Ljubljani. Trenutno sem učiteljica OPB v 1. razredu, drugače pa socialna delavka. Imam brata, babico, očeta in mamo, ki živijo na Primorskem. Rada rolam, kuham in se ukvarjam s športom.

Kako preživljate prosti čas?

Pospravljam stanovanje, grem rolat, v hribe ...

Naj:

- **knjiga:** Tek za zmajem
- **film:** Pokliči me po svojem imenu
- **predmet:** ogrlica, ki sem jo dobila za darilo

Kako se počutite na naši šoli?

Super, sproščeno ...

Kaj bi spremenili na naši šoli oz. kaj vam je še posebej všeč?

Dobro bi bilo, če bi imeli večjo jedilnico. Všeč mi je moj 1. a-razred in sodelavci, s katerimi se dobro razumemo.

GA. MATEJA JANET

Nam lahko poveste kaj o sebi?

Rodila sem se 8. avgusta leta 1990 v Slovenj Gradcu. Najprej sem se šolala na OŠ Prevalje, nato na Gimnaziji Ravne na Koroškem. Študirala sem na Filozofski fakulteti v Ljubljani, smer psihologija. Sem asistentka za delo z otroki s posebnimi potrebami. Imam mlajšega brata in starejšo sestro, fanta, s katerim nimava otrok. Rada berem, potujem, hodim na izlete v naravo.

Kako preživljate prosti čas?

S fantom, prijatelji in hobiji.

Naj:

- **knjiga:** Pazite se psa
- **film:** Westworld, Mindhunter
- **predmet:** nimam

Kako se počutite na naši šoli?

V redu, pestro, veliko izkušenj, raznoliko ...

Kaj bi spremenili na naši šoli oz. kaj vam je še posebej všeč?

Spremenila ne bi ničesar. Všeč pa mi je strokovnost sodelavcev, prijaznost in razigranost otrok.

GA. MANCA KAVČIČ

Nam lahko poveste kaj o sebi?

Rodila sem se v Kranju. Šolala sem se najprej v Železnikih, nato pa v Ljubljani. Trenutno delam v OPB, drugače pa sem učiteljica razredne stopnje in angleščine. Imam starejšega brata in sestro. Rada berem, pojem in gledam humoristične nadaljevanke.

Kako preživljate prosti čas?

Rada sem v naravi, potujem ...

Naj:

- **knjiga:** Harry Potter
- **film:** Pod toskanskim soncem
- **predmet:** kovček (Ko ga spravim ven iz "zaloge", grem na počitnice 😊.)

Kako se počutite na naši šoli?

Odlično.

Kaj bi spremenili na naši šoli oz. kaj vam je še posebej všeč?

Spremenila ne bi ničesar. Rada imam 3. b-razred.

GA. ALENKA KOCJAN

Nam lahko poveste nekaj o sebi?

Rodila sem se 7. junija leta 1988 v Novem mestu. Šolala sem se na OŠ Savo Kladnika v Sevnici, Gimnaziji Novo mesto, nato pa na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, smer kemija in biologija. Študijsko pot sem nadaljevala na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo, doktorski študij pa na smeri kemijsko izobraževanje. Poučujem kemijo, biologijo in naravoslovje. Imam malega sinčka Viktorja ter krasnega moža. Pričakujem drugega otroka. Rada berem, kolesarim, igram tenis in se potapljam.

Kako preživljate prosti čas?

Z družino gremo pogosto na izlet v naravo.

Naj:

- **knjiga:** Moj prijatelj Piki Jakob
- **film:** Pretty Woman
- **predmet:** skodelica za kavo

Kako se počutite na naši šoli?

Sprejeto, lepo, všeč mi je delo z učenci, ki so raziskovalnega duha in željni znanja.

Kaj bi spremenili na naši šoli oz. kaj vam je še posebej všeč?

Naredila bi veliko teraso z ogromno sonca, kjer bi posadila drevesa in rastline, uporabljali pa bi jo za resno delo in sprostitev. Všeč so mi vsa živa bitja, s katerimi se vsak dan srečujem.

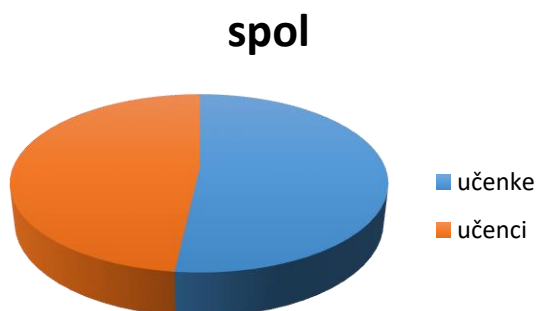
Liza Marinko, 6. a

Fotografije: Ela Romih, 9. b

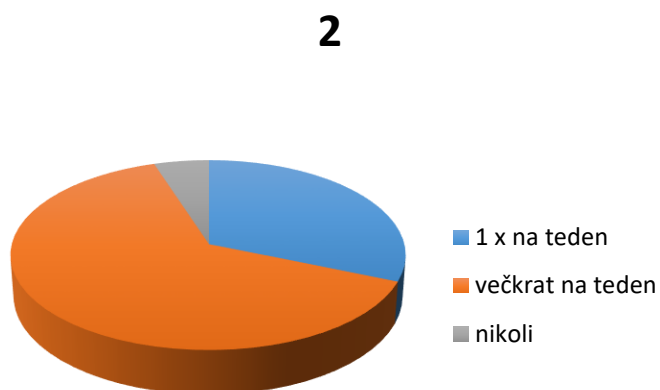
ANKETA O HIŠNIH OPRAVLILIH

Letos smo izvedli raziskavo o pospravljanju pri 6., 7., 8. in 9. razredih. Rezultati so raznoliki. Anketiranih je bilo 85 učencev, od tega sta bili dve anketi neveljavni.

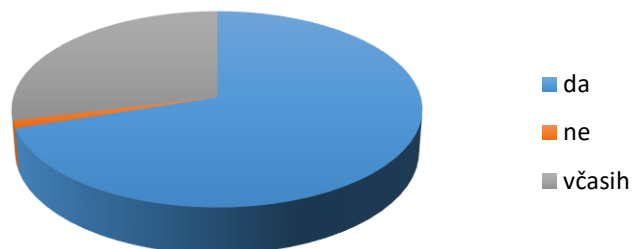
1. Koliko učenk in koliko učencev je sodelovalo v anketi?

2. Kolikokrat na teden doma pospravljate?

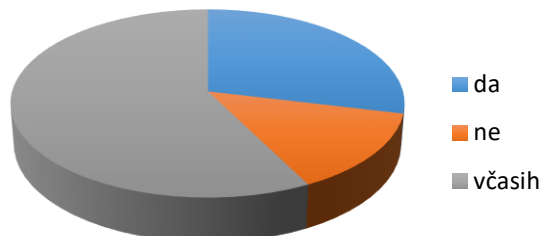

3. Ali imaš doma družinske zadolžitve?

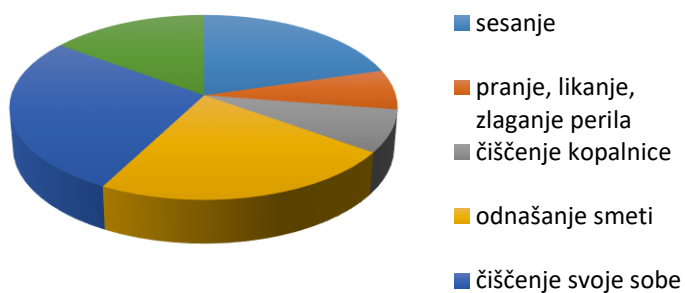
4. Ali z veseljem pomagaš družini pri hišnih opravilih?

4

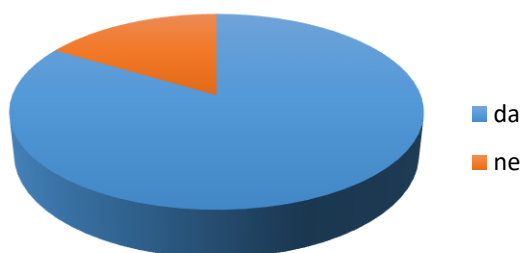
5. Kaj so tvoje najpogostejše zadolžitve?

5

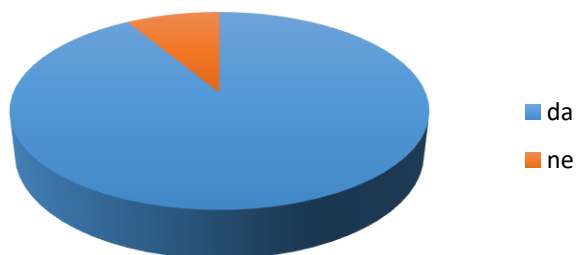
6. Ali kdaj sam odideš po hrano v trgovino?

6

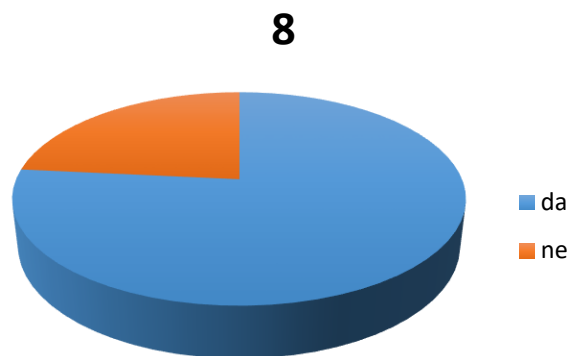

7. Ali znaš sam izbrati zelenjavo in meso v trgovini?

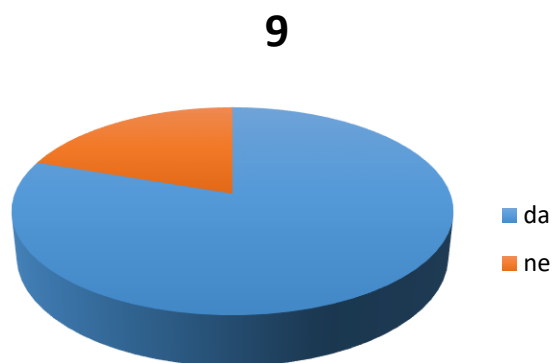
7

8. Ali znaš kuhati?

9. Ali si že kdaj sam skuhal kosilo ali spekel torto oz. pecivo?

Večina učencev ima družinske zadolžitve in rada pomaga staršem pri opravilih. Nad omenjenim rezultatom sem navdušena. Zelo pa me je presenetil rezultat ankete nekaterih osmošolcev in devetošolcev, ki kaže, da učenci ne znajo kuhati niti ne pospravljajo. Nad tem sem zelo razočarana in upam, da bodo kaj kmalu začeli pomagati staršem v kuhinji. Upam, da ti doma pospravljaš in z veseljem pomagaš staršem pri hišnih opravilih.

Zoya Dora Beus, 6. a

VREDNOTE LEDINSKIH UČENCEV

Vrednota je tisto, kar si najbolj želiš
in po čemer povsod in vedno hrepeniš.
Prijateljstvo, družina, ljubezen -
to so vrednote prave,
za srce in dušo zdrave.

A na žalost zadnjih nekaj let
slabe vrednote spreminjajo naš svet.
Denar, telefoni, internet, oblačila ...
Nič več ljubezen, kakor nekoč,
ali pravljica za lahko noč.

Vrnimo stare vrednote v naš svet,
dajmo jim priložnost, da zaživijo spet.
Razmišljajmo s pametjo zdravo,
preden se cel svet obrne na glavo.

Rupert Jelnikar Mrak, 6. a

V življenju nikoli ne vemo, kaj se nam lahko zgodi. Včasih kaj dobrega, včasih kaj slabega. Zato menim, da je v življenju najbolj pomembna pozitivnost. Zakaj? Ker te pozitivni pogled na življenje večkrat spravi v boljšo voljo. Kako? Če si negativen glede življenja, se ti lahko še tako dobra stvar zdi slaba, saj ne opaziš dobrih stvari. Če pa si pozitiven, prej opaziš dobro stvar, ki lahko neko dobro stvar spremeni v odlično. Slaba stran pozitivnosti pa je včasih lahko nerealnost. Če ne pogledaš stvari z vseh zornih kotov, lahko spregledaš kakšno zelo pomembno stvar. Ampak vseeno se mi zdi, da je pozitivnost zelo pomembna, saj ti omogoča manj stresno življenje.

Ana Katarina Tušar, 8. b

Vse vrednote so zelo pomembne ter vsak človek ima eno, ki mu pomeni največ. Meni največ pomeni družina in nekateri prijatelji, ki so mi kot člani družine. Zdi se mi pomembno, da imaš nekoga, na katerega se lahko zanesesh, mu poveš svoje mnenje, se počutiš z njim varno in ljubljeno. Zato se mi zdi družina najbolj pomembna. Vsi si pomagamo med seboj, se razumemo, se skupaj smejemo oz. kdaj tudi jočemo. Družina gre skozi težke čase in člani si ne kažejo hrbta, se ne pustijo na cedilu in se imajo radi.

Marcela Grošelj, 8. b

Vrednota je nekaj,
kar ves čas lovimo.
Lahko je to zdravje, veselje, družina,
lahko pa denar, moč ali dobrina.

Vrednota je odvisna od vzgoje in
rojstnega kraja, stoletja, vzora, znamke in značaja.
Vrednote so tako dobre
kot tudi slabe, delijo nas med drugačne.

A vsi isti smo v enem.
Ko dolgo željeno vrednoto imamo,
svet nanjo spet pozabi.

Marjeta Čater Timer, 8. b

Vrednote so ključni del našega življenja. Če ničesar ali nikogar ne bi imeli radi in bi nam bilo vseeno za vse, ne bi videli smisla življenja, ker bi bilo življenje en sam dolgčas. Če nas nekaj veseli oz. nam je nekaj v veselje, smo bolj veseli. Na primer: če nam zdravje veliko pomeni, bomo z veseljem bolj fizično aktivni ter se bomo dobro počutili. Vrednote pa so lahko različne – lahko so družina, ljubezen, prijateljstvo ali pa celo kakšni športi, filmi itd. Vrednota je v resnici katerakoli stvar, ki nam nekaj pomeni.

Nejc Štular, 8. b

Vrednota prijateljstvo se mi poleg zdravja, družine, miru in sreče zdi ena najpomembnejših vrednot. To, da imaš dobrega prijatelja, pomeni, da imaš nekoga, ki ti bo vedno stal ob strani, nekoga, ki ti bo zvest in ti bo znal pomagati, ko si v stiski, in nekoga, ki te bo branil in ščitil pred slabimi stvarmi in nekoga, ki mu lahko zaupaš in te ne bo nikoli izdal. Zelo pomembno je, da si v življenju najdemo dobrega/-e prijatelja/-e, vendar pa se moramo tudi mi potruditi, da to prijateljsko vez vzdržujemo tako, da se (o)srečujemo, se pogovarjamo ali si podarjamo različne dobrine. Prijateljstvo je ena izmed sestavin za srečno življenje.

Erazem Gregorič, 8. b

Vrednote so naše želje, stremjenja za prihodnost in do neke mere definirajo, katero pot bomo ubrali v bodočnosti. Na vrednote pa ima poglobitni vpliv okolje, v katerem živimo. V državah prvega sveta se od posameznika zahteva ogromno in stalno smo pod pritiskom, ki ga nevede ustvarjamo vsi po vrsti. Ne da bi se tega zavedali, nas starejša generacija »goni« na čimboljše gimnazije samo zato, da lahko potem vse življenje prežidimo v pisarni z diplomo na zidu. Vsi smo del pošasti, pošasti, ki se je začela razvijati ob odkritju Amerike, potem pa je požrla cel svet. Ta pošast s svojim obstojem stremi k svojemu uničenju, saj zbira vso bogastvo na enem mestu, preostali svet pa pušča na milost in nemilost suženjskemu delu. Za obstoj te pošasti pa niso krivi le zgodnji lastniki angleških manufaktur ali pa današnja mednarodna mega podjetja, temveč vsak, ki se slepi z bogastvom, ki ga bo dobil, če se bo združil s pošastjo, in bo z diplomo na zidu v pisarni garal do smrti ter tako svet gnal navzdol v pogubo. Vsak, čigar prva vrednota je denar, prostovoljno proda svoje življenje pošasti, bodisi v jeklarskem obratu, v pisarni ali kot multimilijonar. Vsi ti pošiljajo svet v pogubo, kjer ima izbrana elita vse bogastvo, ostali pa so sužnji. To pomeni osem milijard sužnjev. Večkrat v zgodovini smo že videli, kako se sužnji uprejo gospodarjem, toda še nikdar jih ni bilo toliko, kot jih bo, ko se jim bo strgal film. A elita še nikoli ni imela prsta na sprožilcu za jedrsko vojno.

Zato so vrednote tako pomembne. Vse je odvisno od posameznika. In če komu pride na pamet, da reče: »Oh, pa saj ni tako hudo,« si neha lagati. Multinacionalke si lahko dovolijo praktično karkoli. Pred leti so nam poskusili podtakniti sporazum TTIP, ki bi multinacionalkam dovoljeval, da vzamejo državam naravne vire in zanemarijo evropske standarde, kar pa je po mojem zelo blizu listini, na kateri piše: »To državo prodam temu in temu ...«. Najhuje od vsega pa je dejstvo, da so zadeve hoteli izpeljati v popolni tajnosti. Ampak ima to zvezo z vrednotami? Ta pošast je nastala zaradi vseh, ki so sodelovali v gonji za denarjem. Če spremenimo svoje vrednote, lahko ustavimo ta krog, ki vodi v smrt. Namesto polne denarnice lahko na prvo mesto pri vrednotah postavimo družino, okolje ali pa obče dobro. Le to je pojem, ki pošasti, ki smo jo ustvarili, ni poznan, zato pošast vse, ki ga poskušajo vpeljati in rešiti svet, kleveta z nasprotniki razvoja, četudi so edina rešilna bilka. Tudi smetar, policist in gasilec, vsi z minimalno plačo, se v Ameriki posmehujejo človeku, ki želi višje davke za večja podjetja, izboljšano zdravstvo in boljše standarde.

Vse je odvisno od naših vrednot. Lahko rešimo svet ali pa ga porinemo v pogubo.

Omar Horjak, 9. a

Če želite razumeti moj boj proti bogatim vplivnežem, morate najprej prebrati mojo zgodbo.

Živel sem na ulici že pet let, a še nikoli nisem doživel tako hude zime. Moje zatočišče pod mostom, kjer mi je včasih uspelo zakuriti ogenj, je bilo vlažno in mrzlo. Ko se mi je nekako proti božiču pojavil kašelj, s katerim sem izkašljeval kri, sem prvič pomislil, da bi bilo dobro iti k zdravniku. Misel sem takoj zavrnil. Nimam denarja in brez le tega bi bil obisk v bolnici le izguba časa. Do novega leta nisem več zmogel priti izpod mostu. Toda nisem se hotel sprijazniti s takim koncem. Nase sem navlekel vse, kar sem imel, ter se odpravil (opotekal) do najbližje urgence. V čakalnici je bilo vsaj toplo in tam sem čakal več ur. Nato sem ustavil neko sestro in jo prosil za pomoč. »Imate zavarovanje?« je vprašala. Nisem odgovoril. »Poslušajte, tu ne moremo sprejemati pacientov brez zavarovanj, oditi boste morali na vzhodno urgenco. Lahko vas odpeljemo tja, toda to bo stalo. Malo še posedite in se kasneje odločite,« mi je sočutno povedala, nato pa odhitela naprej. Razmišljati nisem mogel. Mislim, da sem zaspal, saj je bila zunaj že noč, ko sem se spet ovedel. Odpravil sem se ven, kjer sem zunaj še malo postal. Ravno sem se že nameraval obrniti, ko sem zagledal zdravnika, kako izstopa iz urgence. Stopil sem do njega. »Prosim, notri me ne sprejmejo, ker nimam zavarovanja. Če mi samo predpišete nekaj na recept. Več tednom že kašljam kri ...« sem ga prosil. »Ne morete vedeti, kako mi je žal, da vam ne morem pomagati ...« je začel, a sem se že obrnil in odšel. Naokoli sem taval do zore, dokler se nisem zgrudil na klopci v parku. Zraven mene se je usedla sestra in mi rekla: »Tepček, saj veš, da te nikoli ne bodo sprejeli. Nikoli nas ne ... Se spomniš, kako sva včasih ...« Počasi je zbledela in nad mano so hitro leteli bliski, ki so se počasi razjasnili v luči. Ljudje okoli mene so kričali: »Pulz ima čez 150, saturacijo 85 ...« Počasi sem spet zdrsnil v temo. Kasneje sem okoli sebe slišal le glasove, videl nič. »Že trinajsti ta mesec s takimi simptomi in te majhne ranice ... Kje je doktor Rhodos? Aha, prihaja!« Prisilil sem se, da odprem oči in uzrem zdravnika, ki me je spoznal.

Naše najpomembnejše vrednote bi morale biti dostopne in omogočene vsem, ne glede na njihov spol, raso in finančne zmožnosti. Na vprašanje, ali imajo vrednote ceno, je na žalost treba odgovoriti pritrdilno. Da, imajo ceno, a le trenutno. Najpomembnejši je boj za brezplačne vrednote.

Alma Kristina Tadel, 9. a

Vsem ljudem so pomembne določene vrednote. Večinoma so to prav vrednote, ki jih nimamo, in stremimo k temu, da bi jih imeli. Ko to dosežemo, začnemo stremeti k nečemu drugemu, to, kar smo ravnokar dobili, pa se nam zdi samoumevno, dokler spet tega ne izgubimo. Npr. ali bi bili raje nesramno bogati ali bi imeli raje srečo v ljubezni? Glede na situacije vrednotam pripisujemo pomembnost. Če zbolimo, bo na prvem mestu naše zdravje in potem vse ostalo. Če nimamo ravno veliko denarja, stremimo k temu, da bomo nekaj zaslužili, pa če delamo do onemoglosti. Ljudje na vojnih območjih si želijo miru, varnosti. So pa vrednote, ki ne dajejo poudarka na to, kaj imaš in česa ne. Nekateri bolj spoštujejo to, da imajo družino, mir, prijatelje, nekateri pa denar in vedno novejši stvari, od oblačil in dragih znamk, vsehkov na Instagramu, dragih avtomobilov. Nekateri ljudje se zavedajo realnosti tega sveta in so solidarni, nekateri pa živijo v izobilju in tega sploh ne vidijo. V današnjem svetu je pomembno, kako izgledaš in koliko imaš pod palcem, ne pa to, kakšen človek si po srcu.

Silvija Fischinger, 9. b

Dar, ki ga ni mogoče kupiti,
bogastvo, ki ga je treba deliti.
To so vrednote, ki jih moramo varovati.

Če nam le delček zbeži,
lahko vrednost izgubi
in vrednota lahko postane sramota.

Zora Kortnik, 9. b

Vrednote so stvari,
ki bi jih gledali vsi.
Spoštovanje, vrednost in še kaj,
brez njih bi bil direndaj.

Življenje, sreča, mir,
vse dobro je v nas.
Nihče ne ugotovi,
da to dobre so stvari.

Kristina Korošec, 9. a

Vrednote si vsak razlaga različno, a če naredimo kratek opis, so to značilnosti, ki nas naredijo takšne, kot smo, in povedo, kaj nam nekaj pomeni. Ena od vrednot je volja. Volja je to, kar nas žene naprej, do uspehov. Ljudje z močno voljo dosežejo boljše rezultate od drugih, zapičijo se v neko stvar, da jo bodo naredili. Nekateri takim ljudem pravijo tudi, da so trmasti.

Ela Marja Kolečnik, 8. a

Spoštovanje je vrednota, ki jo ljudje izkazujemo premalokrat. Marsikdo spoštuje in upošteva le ljudi, ki so v družbi na višjem položaju ali so bolj pametni ali imajo dobro službo. Taki ljudje pa pozabljajo na sebi enake in slabše ljudi. Dostikrat bolj spoštujemo hišne ljubljence kot sočloveka. Nadarjene spoštujejo, ker mislijo, da bodo imeli od tega korist. Mislim, da si vsak človek neglede na položaj v družbi, spol, raso in verovanje zasluži spoštovanje. Kdor ne

spoštuje ljudi, ki so mu enaki, ponavadi nima veliko dobrih prijateljev. Ljudje zaradi materialnih vrednot pozabljajo na druge vrednote.

Pomembno je, da se vsi zavedamo, da je edina pomembna vrednota človek.

Merve Tahiri, 9. a

Vrednota je nekaj, čemur priznava kdo veliko načelno vrednost in mu zato daje prednost. Vrednote so lahko čutne, moralne, statusne ali materialne. Vsi imamo vrednote, a drugačne.

Vrednote se načeloma razvijajo in spreminjajo iz generacije v generacijo. Vrednote današnjih mladih so veliko bolj materialne in statusne, kot so bile vrednote njihovih staršev pri njihovih letih. A to še ne pomeni, da je vsem današnjim najstnikom mar samo za denar in kateri telefon imajo. Če vprašaš najstnike o njihovih vrednotah, jih bo veliko reklo, da so njihove vrednote mir, varnost, ljubezen, denar, izobrazba, prijateljstvo, medtem ko je starejšim pomembno tudi zdravje, družina, uspešnost, kariera, modrost itd. Večina ljudi ima iste vrednote celo življenje, te nadgrajujejo in razvijajo. Na to, kakšne so tvoje vrednote, lahko vpliva veliko stvari: kakšne so vrednote tvojih staršev, v kakšnem okolju si odrasel ... Če starši cenijo tvojo in svojo izobrazbo, boš najbrž tudi sam priznaval vrednost izobrazbi. Če si odraščal v bogatem in naprednem okolju, je večja možnost, da imaš več materialnih kot čutnih vrednot (ali obratno, ker so ti vse materialne dobrine na voljo).

Vrednote so drugačne pri vsakem posamezniku in ne moremo reči, da je nekaj nepomembno, saj ravno to lahko predstavlja neki osebi veliko vrednost.

Sara Kos, 9. a

Moje vrednote so družina, zdravje ter prijateljstvo. Družina zato, ker so to ljudje, ki jih najbolje poznam. Ne želim jih izgubiti. Zdravje zato, ker je moja babi umrla za rakom. Ne želim, da bi se to zgodilo meni, moji družini ali kateremu prijatelju. Prijateljstvo pa zato, ker imam rad vse svoje prijatelje; z njimi se lahko pogovarjam, igram in hecam. Današnja generacija ima rada pretežno dvoje vrednot vrednot, kar mi ni všeč. Ena stran se zavzema bolj za

denar kot pa za prijateljstvo (ali družino), druga stran pa ravno obratno. Pri prvi strani mi je zaskrbljujoče, da nekateri otroci postanejo preveč razvajeni, staršev, ki jim dajejo denar, pa sploh ne »vidijo«. Nekaterim se gre samo za to, da postanejo »kul« in popularni, za druge stvari se pa niti ne zmenijo.

Arne Sven Sikošek, 9. a

Vrednote so neki cilji, ki jih cenimo, oziroma mišljenje o tem, kaj je dobro, kaj je prav in za kaj si je vredno prizadevati. Na primer: ljubezen, prijateljstvo, solidarnost, zdravje, mir. Najpomembnejša pa je družina.

Tara Andrić, 6. a

Vrednote so cilji, ki jih cenimo, oziroma mišljenje o tem, kaj je dobro ali pa prav in za kaj si je vredno prizadevati. Za doseganje vrednot smo se velikokrat pripravljani čemu odreči. V vrednotah se kažejo naši cilji, ki odsevajo naš kulturni in duhovni razvoj. Višje, ko smo na vrednostni ravni, tem žlahtnejši so naši cilji. Navadno so nam te vrednote pomembne zlasti takrat, ko jih še nismo dosegli. Ko jih dosežemo, pa lahko njihova privlačnost skopni, postavimo si spet nov cilj, novo vrednoto, po kateri bomo strmeli. Niti dve osebi si nista enaki v svojih vrednotah. Vrednote niso nekaj stalnega, ampak se spreminjajo, tako med človekovim življenjem kot med spremembami v državi. Vrednote se delijo tudi na čustvene in moralne. Če bo človek imel denar, bo imel tudi srečo, mir, lastno zadovoljstvo in izpopolnitev, denar mu bo prinesel razumevanje, morda celo ljubezen v odnosu, ki bo seveda temeljil na denarju. A to ni stoo odstotno res. Če imaš denar, to še ne pomeni, da imaš srečo, družino in ljubezen, ki so tudi ene izmed tvojih vrednot.

Luka Žagar, 8. a

V današnjih časih ni več važno,
kaj znaš, važno je le,
kaj imaš: katere filme imaš, oblačila,
avto, barvice, ličila,
kakšne barve imaš očala,
kakšna je tvoja omara.
To se mora spremeniti,
vrednote naj postanejo človeške niti:
sreča, radost in veselje,
smeh, ljubezen, dobre želje
naj zavladajo po svetu.

Iza Napotnik, 6. a

Mislim, da je pogled na vrednote v današnjem času žal popačen. Najbolj to opažam pri najstnikih oziroma mladih, na žalost pa tudi pri odraslih. V današnjem času so "vrednote" bogastvo, popularnost, vitkost, lepota, skratka imetje in položaj v družbi. Pri moji generaciji je velik poudarek na oblačilih, izgledu, telefonu itd. Tisti, ki tega nimajo, so prepogosto nesprejeti in s strani vrstnikov zasmehovani. Sama ne verjamem v našete "vrednote". Zame osebno je vrednota spoštovanje sočloveka, saj z njo kažeš, kdo si. S prijaznim in sočutnim odnosom kažeš notranjo lepoto in svojo pravo vrednost. Prepogosto se nam zgodi, da nimamo spoštovanja drug do drugega, da nismo ljubeznivi, prijazni in sočutni. In s tem izgubljam vsi. Moje prepričanje je, da glede na to, da smo otroci, lahko to z odkritim pogovorom in pozornostjo popravimo in spremenimo. Pri tem nam lahko zelo pomaga šola.

Zoya Dora Beus, 6. a

Pojmi, ki jih v današnjem svetu ne cenimo, se iz njih zafrkavamo in jih ne spoštujemo. Za vrednote imajo nekateri stvari, kot so telefon, računalnik, skratka stvari, ki jim pomenijo veliko in na žalost več kot družina, ljubezen, dom in prijatelj. Vse več je "visenja" na telefonu in vse manj je druženja s prijatelji. Nič več se ne gleda v srce, pomembna so le oblačila, telefon, denar, postava ... Na družabnih omrežjih se ljudje zasmehujejo. Nič več se ne dobijo zunaj, vsi se pogovarjajo po telefonu in družabnih omrežjih. Žalostno, kaj?

Liza Marinko, 6. a

Vrednote so lahko čustva: ljubezen, sreča, žalost. Lahko jih kontroliraš ali pa pustiš, da gredo po svoje. Nekatera lahko prizadanejo druge ljudi, ena pa jih osrečijo. Sam izbiraš, kako bodo delovala na druge, lahko pa bodo drugi odločali namesto tebe. Včasih se lahko znajdeš v situaciji, ko ne veš, kako naprej. A če napneš oči in pogledaš okoli sebe, vidiš, da so tvoji prijatelji vedno ob tebi, neglede na to, kaj se zgodi s teboj. Saj so boljši od elektronike, s katero se igraš.

Veronika Lucija Pirih, 6. a

Živel je zajček Bi. Živel je z mamo in dvema mlajšima sesticama. Sestrici sta mu ves čas nagajali in mu težili. Zaradi njiju ni več normalno delal za šolo, imel je vedno slabše ocene. Mama ga je večkrat prosila, naj pazi na sestrici, ko je ni doma. Zaradi tega sta se zmeraj skregala, a običajno je zmagala mama. Nekega sončnega dne ga je spet prosila, naj pazi na sestrici, takrat pa je Biju prekipelo. Z mamo sta se skregala, potem pa je Bi skočil skozi vrata in jih zaloputnil za seboj. Zbežal je globlje v gozd. Tam je srečal lisico. Najprej se je je ustrašil, potem pa ga je ta prelesičila, da je prijazna in da ga vabi na kosilo. Bi je na koncu le privolil in odšla sta k lisici domov. Ko sta prišla k njej, ga je lisica zaklenila v svojo shrambo za kokoši. Medtem pa ... Mama se je odločila, da pojde poiskati Bija. Hodila je po gozdu in po naključju zavila mimo

lisičinega brloga, kjer je zaslišala Bija, kako kliče na pomoč. Hitro je stekla po prijatelja medveda in mu povedala vse od A do Ž. Šla sta nazaj do brloga in medved je potrkal. Lisica je odprla in se prestrašila medveda, ko pa je zagledala še Bijevu mamo, je vedela, da ji bodo odpeljali kosilo. Medved je prijel lisico in jo držal, dokler ni Bijeva mama Bija odklenila in lisico so porinili v shrambo ter zaklenili. Odpravili so se domov. Bi je mislil, da ga mama ne mara, ker se toliko prepira z njim, mama pa mu je rekla: "Neglede na vse te bom zmeraj imela rada in ti stala ob strani kot vsi tvoji prijatelji."

Zara Čater, 6. a

DOM

Dom je kraj, kjer živimo,
kjer si srečo, radost in smeh delimo.

V njem je toplo
in zelo lepo.

V njem imamo vse
in to dovolj nam je.

Meris Skenderović, 7. b

PRAVICA

O, pravica, ti resnica,
človekova odrešenica,
dragocena kot zlato,
ne dobiš je kar tako.
Zapisana ali nenapisana, moralna,
po celem svetu idealna.

A ko v svetu ni je več,
gre vsa svoboda preč.
Pravice željni vsi,
a je zlahka dobiti ni.

David Novak, 7. b

BOGASTVO

Denarja polna vreča
še ne pomeni sreča.

Bogat človek je tisti,
ki tudi na prijatelje misli.
Ti mu stojijo ob strani
neglede na to, koliko drži v dlani.

Bogastvo se ne meri v denarju,
pač pa v ljubezni in zdravju.
Bogastvo ne kupi ugleda, spoštovanja,
to naredijo človekova dejanja.

Ana Maroša, 7. b

MODROST

Modrost je to, da ob pravem času pravo
besedo spregovoriš,
modrost je to, da včasih le molčiš.
Modrost je to, da čas si prav razporediš,
modrost je to, da le pomembne stvari
narediš.

Moder človek je le-ta,
ki prav odločati se zna.
Če v življenju modrost si pridobiš,
življenje srečno lahko živiš.

Jon Novak, 7. a

UMETNOST

Umetnost je slika,
ki poživi vse žalostne ljudi.

Umetnost je tudi kiparstvo,
je skulptura brez meja,
je razsvetlitev neznanega sveta.

Umetnost je pesem,
ki razveseli vse otožne ljudi,
je zgodba,
ki popelje te v resnični ali namišljeni svet,
je igra,
s katero postaneš del umetnosti tudi ti.

Maj Novak, 7. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo meje ima,
a te lahko sežejo do neba.
Veš, da te vsak kdaj lahko zapusti,
toda pravi prijatelj te vedno za rokav drži.

Prijatelj ni vsak,
če to misliš, si bedak.
Prijateljstvo je zlata reč,
ki ne vržeš je v peč.

Pravi prijatelj je samo en,
ta nikoli ni pretepen.
Če pa že bo pretepen,
pa bo vsaj prijazno oskrbljen.

Tevž Repovž, 7. a

ZABAVA

Jutri je bila zabava,
polna smeha, res ta prava.

Babice so se podile,
sto in en gol so zabile.
Punce res so prave face,
velik kres so zakurile.
Fantje pa so klepetali,
navijali in se smejali.
Dojenčki so testo zgnetli,
da nam pice so napekli.

Tisti dan je bil res čuden,
prav nihče ni bil buden.

Sonce je snežilo,
oblaki so sijali.
Žabe so čivkale
in ptiči regljali.

Jutri je bila zabava,
polna smeha, čisto prava.

Urban Stražišar, 7. a

DOM

Zame ni prazen,
zame ni majhen,
zame je topel.

Igrače, knjige,
oblačila, topla postelja.
To je moj dom.

A moj dom je še veliko več.
Moj pravi dom je tam,
kjer so moj oči,
moja mami
in moj brat.

To je moj dom.

Živa Golob, 7. b

PRIJATELJSTVO je podobno mavrici. Vsaka barva kdaj nastopi. Včasih temnejša, drugič svetlejša. In ko so nastopile vse barve, veš, da je prijateljstvo pravo.

Živa Krapenc, 7. a

MODROST je razumevanje ljudi, izhaja iz izkušenj in znanja. Modri ljudje razumejo napake, ki so jih storili ljudje pred njimi, in tudi lastne ter jih znajo popraviti.

Tevž Repovž, 7. a

Brez **SVOBODE** ni življenja, brez življenja ni svobode.

Ela Senica, 7. a

SVOBODA je kakor list, ki lahko poleti, kamor želi.

Liana Mali, 7. a

UČENEC

Ob sedmi uri vstane,
ker naloge niso dokončane.
Umije si zóbe,
da uniči mikrobe.

Nato se še stušira
in lase si sfrizira.
Si stisne mozolje
in tako gre v okolje,
si kupit čigumov
z okusom agrumov.

Vzame še kolo
in hitro v šolo.

V šoli seveda,
cel dan poseda,
tu, tam kaj zapiše
in vse zvezke poriša.

V skladu z rutino,
s pr'jat'l'i gre v kino.
Potem pa domov
naučit se snov.

Jon Napotnik, 9. a

UPOR DOMAČIM NALOGAM

Sredi nekega dopoldneva
se iz šole zasliši nekoga, ki se krega:

“Ne bomo več delali domačih nalog,
to je nadloga vseh nadlog!
Cele popoldneve prečepimo doma
in rešujemo težke račune, kar se da.
Časa prostega nimamo več,
uprimo se temu, to je preveč!”

Tako iz te šole učenci kričijo,
zraven pa zasliši se učitelje, ki jih mirijo:

“Umirite, umirite se, otroci,
glasno kričite kot norci!

Domače naloge so za utrjevanje,
ne pa delati iz njih kričanje!

Če vam je preveč, recite to nekričeče,
ne pa kot živali, tako tuleče!”

Kljub temu pa se učenci ne umirijo,
še bolj kričeče na ulico zdrvijo.
Na ulici nastane cel direndaj.
Kje pa so njihovi učitelji zdaj?

Oni v šoli na stolih sedijo,
vsi se obupano za glave držijo,
saj je v šoli pouk zastal
in namesto tega nered postal:
njihovi učenci po ulicah divjajo,
levo in desno nenehno bezljajo.

A potem zvečer ob polnoči
se zasliši smrčanje otroka, ki spi.
Ta otrok pa seveda ni edini!
Zraven smrčijo vsi tisti otroci,
ki bili so na šoli Ledini.
Vse to sem slišala z ulice Komenske.

KAJ VENDAR TEGA ŠE NE VESTE?!

Ana Leskovar, 7. a

POGLED

(Sonet)

Ko tvoj pogled ne seže preko stene,
ki svet ovija v pust oblak sivine,
ko zdi se, da deževje sploh ne mine
in sreča ti v obupu hitro vene,

odpri oči pogledu domišljije.
Naj dvigne se v višine kakor ptica,
nasmeh naj ti obriše solze z lica
in sonce naj vzneseno spet zasije.

Če temne misli v solze se stopijo,
če dežne kaplje ti pogled meglijo,
pogled duha se vzdigne višje, višje,

da nad oblaki mavrico nariše.
Še ko v nevihti besno rjove morje,
pogled upiraj vedno na obzorje.

Marta Lajevce, 9. b

ZA MAMO

Ljubezen lahko pride skozi
čokolado, zmaja
ali skozi kavo.

Rožice in polne omare
niso enakopravne obdarovanju,
kot so sreča in zdrava mama.

Kako bi preživel brez tebe,
saj si samo ena in edina,
moja mati ljubezniva.

Brez tebe ne bi bilo
ne umetnin niti
moje duše zlate,
saj si ti verovala vame.

Nobene prošnje več!
Samo zahvale iz
mojega srca
do moje prelepe mame.

Gal Ključevšek, 8. a

ČE

Če čebula ne bi če imela, bi čebula bula bla
če bi ne bilo meja, bratje vsi in sestre bi bili
če bi bratje, sestre vsi bili, bi ne bilo sovražnikov
če bi ne sovražnikov bilo, kanonov grom utihnil bil bi strel
če strel kanonov bil bi utihnil, bi mir na novo svet kalil
če svet bi na novo mir kalil, bi dom imeli zdaj begunci
če begunci bi zdaj dom imeli, bi ne bilo prepirov
če ne prepirov bi bilo, bi napuha nekterih ne bilo
če nekterih ne bilo bi napuha, bi imel za hrano, dom
če bi za hrano, dom imel, bi ne bilo sirot
če bilo bi ne sirot, vsi bi srečni bli
a ker srečni nismo vsi, še vedno to drži:
če čebela ne bi če imela, bi čebela bela bla

Maruša Milharčič, 9. a

ZGODBE IZ 2. B

SRNJAČEK TOBI

Nekoč je živel srnjaček Tobi. Živel je v zapuščenem gozdu in bil zelo osamljen. Nekega dne se je odločil, da si bo poiskal prijatelja. Odšel je k jezeru, stopil še do travnika, a prijatelja ni našel. Naslednjega dne pa je odšel še malo po gozdu in naletel na osamljenega bobra. Vprašal ga je : "Bi se igral z mano?" Bober je odvrnil: "Seveda, zelo bom vesel." Potem sta se igrala, cele dneve in noči. Nato pa sta nekega dne odrasla. In še danes srečno živita v tistem gozdu.

Ian Matija Drnovšek, 2. b

NAREDIMO SNEŽAKA

Nekoč je živel deček Nik in njegovi sestrici Eva in Ela. Nekega sneženega dne so šli na vrt. Ampak niso vedeli, kaj bi se igrali. Eva je rekla, da bi se kepali. Ne. Nik je predlagal, da bi v snegu delali angelčke. Ne. Ela pa se je spomnila, da bi delali snežaka.

Lotili so se prve kepe. Ta je bila zelo velika. Potem so naredili drugo kepo. Ko so naredili še tretjo, so ji dodali oči, gumbe, usta, nos, kapo in šal. Zdaj je bil snežak narejen. Šli so se kepat, nato pa so v snegu delali še angelčke. Že se je stemnilo in morali so v hišo. Adijo snežak! Ko so zjutraj prišli, ga ni bilo več. Snežak se je stopil. Začela se je pomlad.

Alina Rošić, 2. b

LEJA GRE NA MORJE

Nekoč je živela deklica po imenu Leja. Nekega dne so se njeni starši odločili, da gredo na morje. Spakirali so stvari in sedli v avto. Potovali so zelo dolgo in se pripeljali do morja. Leja je takoj hotela na plažo. Pa je morala počakati, da sta se pripravila tudi mamica in očka.

Hura! Kdo bo prvi v vodi?

Alina Rošić, 2. b

MOJ KUŽA PIKI

Imam kužka Pikija. Star je eno leto. Dobila sem ga za rojstni dan. Zelo ga imam rada. Danes zjutraj ga sploh nisem našla. Iskala sem ga in iskala, potem sta ga iskala še mamica in očka. Nikjer ga ni bilo. Potem smo ga našli za omaro.

Ti poredni kuža!

Ela Novak, 2. b

JAZ IN NAŠA ŠOLA

Sem Julija Leskovar. Imam enega brata in dve sestri. Igram klavir v glasbeni šoli. Stara sem devet let in pol in hodim v 4. b. V prostem času igram klavir, rišem, pojem, se igram in pogovarjam. Ne vem, kaj bi bila po poklicu, ampak mogoče bom pianistka v orkestru ali pa kaj drugega. Ne vem. Na šoli bi res pohvalila, da imamo vse dobro razporejeno – učitelje, urnike, dobre predmete ter hodnike in učilnice. Res bi pohvalila učitelje, ki res skrbijo, pomagajo in nas učijo, zato sem res staršema hvaležna, da sta me dala na to šolo, ker je odlična. In učence bi tudi pohvalila, saj pri pouku sodelujejo in ubogajo učiteljico ali učitelja.

Julija Leskovar, 4. b

Sem Žan Luka Kralj. Moja hobija sta ustvarjanje in mešanje snovi. Moja najboljša prijatelja sta Črt in Aron, med puncami pa je to Alina. Moj oče ima psa po imenu Bojči. Pred kratkim je bil na operaciji noge. Imam tudi polsestro in jo pogosto zabavam. Ko bom velik, si želim postati biolog, ker me zanimajo rastline, drevesa in živali. Na šoli bi pohvalil hrano, ker se mi zdi zelo zdrava in kvalitetna. Všeč mi je tudi, da imamo lakotnikov kotiček za največje lakotnike. Všeč mi je tudi, da vzpodbujamo prijateljstvo. Zelo všeč mi je predura, ker si učitelj vzame čas za učenca, ki mu ne gre.

Žan Luka Kralj, 4. b

Sem Ines Logar. Stara sem 9 let in pol. Rojstni dan imam 6. marca. Treniram balet in igram kitaro. Rada se smejem in veselim. Po poklicu bi rada bila zdravnica ali igralka. Čudovito mi je, ko berem, saj se takrat počutim, kot da sanjam. Na šoli bi pohvalila hrano, ker vem, da se kuharice zelo trudijo, da mi dobimo kosila. Na šoli mi je vse všeč, zato ne bi izboljšala ničesar. Upam, da bo ostala takšna, kot je.

Ines Logar, 4. b

Ime mi je Hana. Pišem se Kreže. Stara sem devet let, kmalu pa bom deset. Moja hobija sta risanje in ustvarjanje. Zelo rada igram kitaro. Na šoli mi je všeč, da so na hodnikih pitniki, da imamo zabavne in prijazne učitelje in da so učenci med seboj prijazni. Ta šola mi je zelo všeč, saj je zabavna in prijetna. Jaz bi izboljšala to, da bi imeli fiziko in kemijo že v 6. razredu in da bi imeli v razredu mizo s kemijskimi pripomočki.

Hana Kreže, 4. b

Ime mi je Zala in pišem se Oprešnik. Stara bom 10 let. Živim v Kamniku. Po poklicu bom zobozdravnica. Na šoli bi pohvalila, da imamo vsak dan lepo sveže sadje. V pitnikih je lepa, zdrava in dobra pitna voda. Všeč mi je odnos učencev do drugega. Izboljšala bi učne predmete za učenje. Končala bi s tem, da mi je šola všeč.

Zala Oprešnik, 4. b

Ime mi je Maks in pišem se Kopač. Doma imam sestro in brata ter dva mačka. Rad hodim v gore in se igram s prijatelji. Tudi zelo rad veslam s kanuji in plavam v rekah in morju. Rad imam tudi ribe. Hodim v Osnovno šolo Ledina, ki mi je zelo všeč. Na šoli bi pohvalil to, da imamo zelo dobro hrano in veliko prostorov za izobraževanje. Moja najljubša predmeta sta likovna umetnost in glasba. Všeč mi je, da imamo veliko hodnikov in pitnikov ter prostorov, kjer si lahko vzameš sadje. Všeč mi je tudi to, da imamo tudi čudovito igrišče, polno lepih igral. Imamo knjižnico, kjer si lahko sposodimo veliko lepih knjig. Imamo več različnih šol: Unesco šolo, Zdravo šolo, Eko šolo ter Kulturno šolo. Vse te šole so zelo poučne in tudi zelo zabavne, ker se veliko naučimo, npr. kako poskrbeti za svoje zdravje, pogovarjamo se o človekovih pravicah, o praznikih ... Obstaja tudi Vesela šola, kjer sem se učil o jamskih slikarjih in o ponarejevalcih denarja. Na šoli ne bi ničesar izboljšal, ker mi je všeč tako, kot je. Imamo vse, kar potrebujemo. Tudi zunanost šole mi je zelo všeč, ker imamo drevesa in travo ter zelo lep vhod. Rad bi postal raziskovalec in skladatelj ali kemik ali znanstvenik, ker me vse to močno zanima. Ukvarjam se z igranjem violine in hodim na teorijo in verouk ter na modelarski krožek. Te dejavnosti so mi zelo všeč in jih ne bi zamenjal, ker se ob njih zabavam.

Maks Kopač, 4. b

Maks Kopač, 4. b

Ime mi je Eva, pišem se Kovačič. Sem edinka. Imam rjave oči in rjave lase. Stara sem 9 let. Živim v centru Ljubljane. Rada jaham. Rada imam sneg. Moja najboljša prijateljica je Anja. Želim postati veterinarica, saj obožujem živali. Moja najljubša žival je gepard. Na šoli bi pohvalila šolsko knjižnico, urejenost šole, lepo igrišče, prijazne učiteljice in veliko zabavnih vsebin. Želela bi večjo jedilnico, daljše odmore in več igrač.

Eva Kovač, 4. b

Sem Alina Andić in imam mlajšo sestrnico Ivono, ki hodi v prvi razred. Po poklicu bi rada bila cvetličarka. Na šoli bi pohvalila učitelje, ki so zelo razumevajoči in prijazni. Hrana je zdrava in mi zelo ugaja. Moje mnenje je, da vsa šola sodeluje in zato je šola popolna. Važno je prijateljstvo!

Alina Andić, 4. b

Jaz sem Zoja Žolnir Mandelc. Stara sem 9 let. Stanujem na Kotnikovi. Imam mlajšega bratca, ki mu je ime Jon. Najraje pišem pesmi in ustvarjam. Po poklicu bi rada bila umetnica ali pisateljica. Hodim tudi na tečaj igranja klavirja. In tudi na urah klavirja sem napisala dve pesmi, a naslovov še ne vem. Moja najljubša barva je turkizno modra. Na šoli bi pohvalila prehrano in najboljše učitelje. Izboljšala ne bi ničesar, ker mi je vse super. Po moji oceni je to super šola.

Zoja Žolnir Mandelc, 4. b

Ime mi je Adela, pišem pa se Gruden. Imam zelo prijazna starša in brata Bineta, ki je star 19 let. Moja najljubša jed so kruhki z mocarelo, paradižnikom, papriko in kuhanim pršutom, ki jih nato položim za 10 minut v pečico. Moj sanjski poklic je novinarka. Na šoli bi pohvalila nadomeščanja, ki so pripravljena za dan ali dva vnaprej, jedilnik, prenovljeno igrišče, ki je sedaj zelo zabavno, da ima knjižnica res veliko knjig in prijazno knjižničarko in da je v prvem nadstropju sadje in zelenjava. V vsaki učilnici bi moral biti računalnik, dostopen otrokom in vse ure bi morale biti enake.

Adela Gruden, 4. b

Moje ime Anja, pišem pa se Rakovec. Stara sem 9 let. Moj hobi je igranje s psom. Doma imam psičko Tigo in hrčico Mišo. Hranim dve muci, ki od gospodarice prihajata sami od sebe k meni. Imam brata. Začela bom hoditi na odbojko, pri gimnastiki v šoli sem zelo dobra. Mogoče bom kupila še enega psa, samičko. Zelo rada imam družino. Na šoli bi pohvalila pokale, ki so jih dosegli učenci, šolsko knjižnico, šolo v naravi, odhode v gledališče in učilnice. Želela bi, da bi bili pitniki v vseh nadstropjih in da bi imeli učitelji več pripomočkov.

Anja Rakovec, 4. b

POZDRAVLJENI, DRAGI BRALCI IN BRALKE!

Pred vami je nabor besedil, ki so jih pripravili učenci in učenke v naši, bolnišnični šoli. Njihove stvaritve so prav gotovo posebne, raznovrstno pisane in barvite, pa tudi resnobne, poučne in bralcu prijetne ter vsečne.

Učenci in učenke, ki so jih ustvarjali, se soočajo z raznolikimi boleznimi; v bolnišnici se zdravijo dlje časa ali pa se v to hišo večkrat na leto vračajo. Ob vseh zdravstvenih težavah, ki jih pestijo in utrujajo ter onemogočajo popolnoma brezskrbno otroštvo, pa zmorejo, hočejo in si želijo ustvarjati v najširšem pomenu besede. Tako izpod njihovih rok nastajajo bogati literarni in likovni izdelki, ki svoje mesto lahko vsak mesec najdejo tudi na spletnih straneh naše bolnišnične šole (<http://www.bolnisnicna-sola.si/>). Povabljeni vsi, da se sprehodite po naši šolski spletni strani in se potopite v branje naših spletnih novičk (<http://www.bolnisnicna-sola.si/novicke/>). Našli boste še mnoge druge zgodbe; ob njih boste vsestransko ustvarjalnost naših učencev in učenk lahko поблиže spoznali. Prav tako pa boste lahko pokukali še v mnoge druge dejavnosti, ki v naši šoli združujejo prijetno s poučnim. Tako skušamo še obogatiti, polepšati in osmisлити dan slehernega učenca naše šole, vašega vrstnika.

Želimo vam, da bi ob bogatih in tematsko pestrih literarnih ter likovnih prispevkih uživali, prav tako pa, da bi s polno žlico zajeli svoje zaslužene počitnice!

Manja Žugman

Avtorji kolaža: Anja, 5. razred, Tia, 7. razred, Žan, 8. razred, Sara, 1. letnik

Čudna žival

Morski orlogar živi v morju in na kopnem. Izleže deset jajčk na leto. Prehranjuje se samo sorskimi trobentami in rvončki. Če ga želimo udomaćiti, moramo začeti s mladičkom in imeti akvarij srednje velikosti. Ampak pozor, orlogar je zelo občutljiv na razmetano sobo. Moj orlogar Mamut je pri meni rečen.

Živjo. To sem jaz, Jan. Trenutno sem maškara.

Rad berem, še posebej zabavne zgodbe. Januarja sem prebral Živalske novice, ki jih je napisal Primož Suhodolčan. Priporočam jih vsem, ki se radi ob branju hihitajo ali pa že kar hohotajo. No, skratka ... Še posebej mi je bila všeč novička o Čudni živali. Zato sem ustvaril še svojo. Vam je všeč?

Jan, 5. razred

MODERNA KAPICA

Nekoč je živela deklica. Mama ji je za rojstni dan kupila moderno kapico. Deklici je bila tako zelo všeč, da jo je nosila povsod naokoli, zato so jo klicali Moderna kapica.

Nekega dne ji je mama rekla: »Moderna kapica, babici je dolgčas. Nesi ji PS4, da se ne bo dolgočasila. Ko greš v gozd, poslušaj le volka.« In tako je Moderna kapica šla v gozd s svojim mopedom, da bi prišla do babice. Na poti jo je ustavil volk z očali. Rekel je: »Kam pa kam, Moderna kapica?« Moderna kapica mu je odgovorila: »K babici, da ji nesem PS4, ker ji je dolgčas.« Volk jo je vprašal: »Kje pa je ta tvoja babica?« Moderna kapica je odgovorila: »Na koncu gozda živi, v hiški iz čipsa in želeja.« Volk ji je rekel: »No, babici že ne bo všeč PS4, raje pojdi v Španijo po kaj boljšega, meni pa daj PS4.« Moderna kapica ga je poslušala, mu dala PS4 in se z mopedom odpeljala v Španijo po kitaro. Volk se je odpravil do babice. Pozvonil je na njen čokoladni zvonec. Babica je vprašala: »Kdo pa je pred vrati?« Volk je odgovoril: »Moderna kapica, prinesla sem ti PS4, da ti ne bo dolgčas.« Babica je prišla odpret vrata na svojem mini skuterju. Ko jih je odprla, jo je volk požrl. Ko se je Moderna kapica vrnila iz Španije, je videla pri babici odprta vrata, zato je kar vstopila. Tam jo je pričakal preoblečeni volk. Dala mu je kitaro in ga vprašala: »Babica, zakaj imaš tako velik gobec?« Volk je odgovoril: »Zato, da te lažje požrem!« Volk je požrl Moderno kapico. Ampak ni bil tako lačen, da bi jo pojedel celo. Ko je lovec to slišal, je takoj prihitel in ustrelil volka. Babica je vrgla PS4 v stranišče in se naučila igrati kitaro z zobmi, vsi ostali pa so za večerjo imeli volka.

Gašper, 5. razred

OB POGLEDU SKOZI OKNO SO UČENCI POVEDALI NEKAJ MISLI:

Letos je sneg zapadel malo prehitro. Lepše je, ko začne snežiti, ko smo tik pred božičnimi prazniki.

Anja, 3. letnik srednje šole

Rada imam sneg, saj me spomni na praznike.

Vesna, 3. letnik srednje šole

Vesel sem, da pada sneg. Ko bom prišel domov, se bom lahko sankal.

Tine, 1. razred

Ob prvem snegu se spomnim na božič in darila. Želim si, da bi snežilo tudi na začetku decembra, ko imam rojstni dan.

Maša, 4. razred

Sneženje nas je spodbudilo k raznovrstnemu ustvarjanju iz različnih materialov. Iz das mase so učenci in dijaki oblikovali in krasili darilne gumbе. Z različnimi vzorci so poslikavali okroglo kamenje. Nekateri pa so že zbirali ideje za novoletne voščilnice in okraske.

Za praznike lahko podarimo svojim najdražjim darilne gumbе.

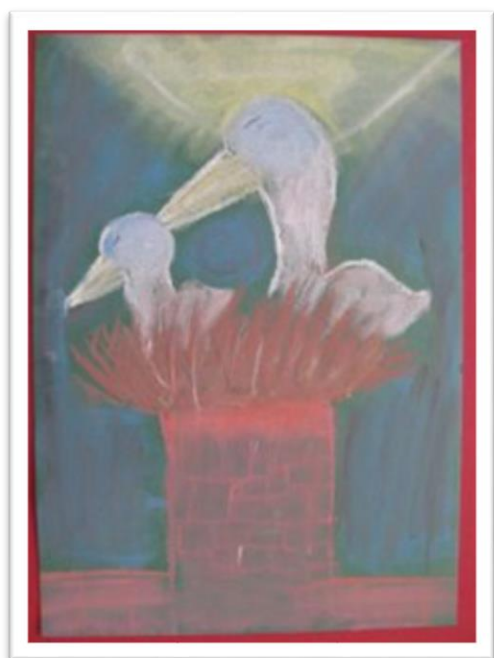

Poleg gumbov jim namenimo tudi lepe misli in želje.

ŠTORKLJE V LENARTU

Ko sem vstopil v učilnico, sem zagledal plakat s štorkljo. Spomnil sem se na naše štorklje v Lenartu in na naše križišče, v katerem je postavljena naprava, s katero so v starih časih stiskali vino. Nad to napravo imamo slamnato streho. Za naš kraj pa ni značilno le vino, pač pa tudi štorklje, ki jih je kar precej. Za eno izmed njih, ki si je gnezdo zgradila na žičnatem drogu, smo gnezdo z žerjavom prestavili na varno mesto, ker bi z žičnatega droga lahko padlo. Zdaj je to gnezdo na varnem že več let. V njem se vsako pomlad izvalijo mlade štorklje in jeseni odletijo v tople kraje.

Žan, 7. razred

Vanessa, 6. razred: Štorklji ponoči

Žan, 7. razred: Štorklja z mladičkom

Zemlja je naš skupni dom. Mislim, da je nesprejemljivo, da jo vsak dan bolj onesnažujemo in s tem tudi uničujemo, čeprav se tega ne zavedamo. Odpadki, velike tovarne in izpušni plini so glavni dejavniki, ki vplivajo na onesnaževanje okolja. Seveda ne moremo kar zaustaviti okolju neprijaznih tovarn, prepovedati prometa ali pa kupovanja v plastičnih vrečkah. Lahko pa to plastično vrečko večkrat uporabimo in tako že prispevamo k lepšemu okolju. Če ne moremo storiti velikih stvari, pa pojdimo korak za korakom in začnimo pri sebi in z majhnimi stvarmi. Koliko časa ti vzame, če namesto da bi vse odpadke vrgel v isti koš, jih ločiš? Te kaj stane, če plastično vrečko uporabiš večkrat? Ti bo škodilo, če greš kam s kolesom ali rolerji in ne z

avtomobilom? Ne. In zakaj potem tega ne počnemo? Ker nam ni mar. Ni nam dovolj mar za našo Zemljo, za naš dom, ki umira. Toda meni ni vseeno. Ni mi težko sesti na kolo in se odpeljati k babici, ki živi 3 kilometre proč. Ni mi težko oditi na ekološki otok, ki stoji sredi vasi. In tudi vam ne bi smelo biti vseeno za našo ljubo Zemljo. Tudi z varčevanjem lahko pripomoreš k boljšemu okolju. Ne verjameš? Pomisli, da bi vsak varčeval z elektriko in bi se je porabilo veliko manj, zato bi bilo manj elektrarn, ki onesnažujejo okolje. Manj elektrarn, čistejše okolje. Pa še veliko drugih stvari lahko naredimo, da ohranimo naš planet. Varčujmo, ločujmo in skrbimo za okolje, da bodo tudi prihodnje generacije dobile takšnega, kot smo ga mi! Ali pa celo lepšega.

Manca, 8. razred

Žiga iz 2. razreda nam je predstavil čiščenje našega planeta.

V čistem okolju so tudi živali bolj zadovoljne, kot je tale zajček, ki ga je narisal Nace iz 5. razreda.

ZIMSKA POT

Mračni, temačni in dolgi so zimski dnevi,
ko hodim po snegu,
po gozdu, po bregu
v mislih porodijo se žalostni mi spevi.
Potujem skozi ta mraz,
veter reže mi obraz,
tak je ta čas,
ki v snegu gazi med nas.

Lana, 2. letnik

POLJUB

Ko fant mi dal je prvi poljub,
spravil me je v velik obup.
Vsa sem zardela,
čeprav ne bi smela.
Pesem sem mu napisala
in mu o ljubezni rekla:
»Ne, hvala.«

Kaja, 8. razred

ZLATA RIBICA

Po domače rekli smo ji Zlatka,
po vodi plavala je kot ena lahka
plastična lopatka.
V akvariju ji je bilo lepo,
za njo pridno smo skrbeli
in radi jo imeli.
Dobro smo jo poredili
in mačku sline pocedili.
Še dobro, da zverinica se vode boji
in da naša Zlatka lahko še naprej
brezskrbno živi.

Jaka, 6. razred

HAIKU

Veter odpihne
šolske skrbi, ko se nam
na morje mudi.

Tjaša, 6. razred

HAIKU

V času sanj smo že
bili, ko še zadnjič smo
sedli v te klopi.

Tjaša, 6. razred

KNJIGA

Na zadnji polici, v zadnjem kotu mesta,
v zadnji knjigarni –
tam ob slaščičarni,
tam sama živi –
ker se nihče zanjo ne briga –
knjiga.

V sebi modrost skriva,
modrost modrosti, skrite skrivnosti,
ki bi jih rada delila otrokom,
onim, pod hribom, tam gori za blokom.

Pa je že leta nihče ni odprl.
O, da bi kdo vsaj prah z nje otrl!

Knjiga zdaj čaka. Čaka na koga?

Ta knjiga nate čaka.
Da jo odpreš, skrivnosti izveš
in jih širnemu svetu poveš.

Manca, 7. razred

PRVI DAN V PODOBI SNEŽAKA

Ko sem nekega dne pokril zemljo v obliki snega, so iz hiše pritekli vsi veseli in nasmejani otroci. Začeli so me oblikovati v kepe. Na tla so najprej položili največjo kepo. Nanjo so postavili malo manjšo in na vrh najmanjšo kepo. Potreboval sem še roke, oči, usta in nos. Deklica Pika je domov skočila po staro metlo, ki je njena mama ni več potrebovala. Vzela je še lonec s pikami, v katerem je njena babica včasih kuhala marmelado. Stekla je nazaj na sneg k svojim prijateljem. Tudi Jure je šel domov v shrambo, kjer so hranili ozimnico. Iz nje je vzel veliko korenje. Ana Marija je na poti pobrala velike in majhne kamenčke za oči in usta. Otroci so ugotovili, da potrebujem še roke. Naredili so dve manjši kepi in jih pritrdili na moje okroglo telo. V roke so mi potisnili metlo, na glavo poveznili lonec, za oči in usta so mi dali kamenčke, za nos pa so uporabili veliko korenje. Postal sem popoln snežak.

Zmračilo se je in otroci so morali domov. Na nebu je kot biser zasijala luna. Bilo je prečudovito. To je bila najlepša noč v mojem življenju.

Mila, 5. razred

Mila (5. razred) in Izabella (4. razred) sta naslikali snežaka na temno podlago s temperami in ju poimenovali Dva prijatelja.

ŽELIM SI POSTATI UČITELJICA JAHANJA

Že kot majhna deklica sem se spoznala s konjem. Imeli smo ga doma. Ime mu je bilo Fax. Veselje do konjev imam tudi sedaj. Delo z njimi me zelo zanima. Vpisala sem se v jahalni klub. Tam so me naučili pravilnega jahanja, vodenja in oskrbe konjev ter sporazumevanja z njimi. Konj ti mora najprej zaupati. Ustvarjanje zaupanja je zahtevalo precej moje pozornosti, a bilo mi je tudi v veselje. Konja naučim, da me spoštuje in uboga. Zelo rada bi bila učiteljica jahanja. Kot učiteljico jahanja pa se vidim, ker se s konji zelo dobro razumem. V prihodnosti bi rada imela tudi svojo jahalno šolo.

Nika, 7. razred

Nika, 7. razred

MOJE SANJE

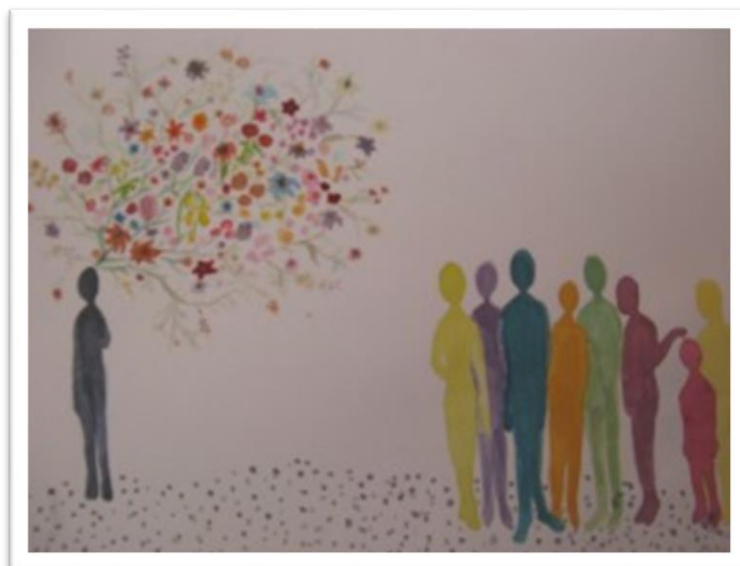
Že od malih nog sem rada in veliko risala. Živali, rastline, ljudje, hribi, travniki, jezera ... vsak dan nova risbica. Imela sem veliko domišljije, tako da sem si izmišljala tudi nova bitja. Ta ljubezen se je obdržala vse do danes, vendar imam za risanje vedno manj časa. Ker pa si ne želim nehati risati in si najbrž tega tudi nikoli ne bom želela, sem začela malce brskati po različnih likovnih poklicih.

Najbolj me je pritegnila smer arhitektura in oblikovanje, saj ta smer poleg tega, da je ustvarjalna, zahteva znanje matematike, jezika, fizike, biologije in kulture, kar doda študiju globino. Vendar mi je bolj kot poklic arhitektke všeč nekaj smeri, za katere bi se lahko odločila pred študijem ali po študiju arhitekture – oblikovanje pohištva in oblek, opremljanje stanovanj in podobno. Možnosti in časa imam še veliko.

Sanjarim tudi o tem, da bi imela majhno hišico z vrtom v Ljubljani, da bi imela družino in gručo hišnih ljubljencev, saj živali obožujem, že odkar pomnim.

Čeprav je vse skupaj sanjsko in pravljичno, upam, da mi bo uspelo.

Ana, 9. razred

Ana, 9. razred

JESENSKI UTRINKI

Z jesenjo pride šola, a to pomeni tudi, da spet srečam svoje prijatelje in se zabavam v njihovi družbi.

Jesen je lepa, ker je obarvana z barvami, ki so moje najljubše: z oranžno, rdečo, rjavo in rumeno. Med sprehodom po gozdu mi jesensko listje prijetno šelesti pod nogami. Doma pa diši po pečenem kostanju.

Všeč so mi sončni žarki, ki me skozi obarvano odpadajoče listje božajo po obrazu ... Najraje imam svež jesenski zrak, saj mi napolni glavo s tisoč prijetnimi mislimi.

Poznam pa tudi pojem jesen življenja ... To je čas, ko se postaramo in obujemo lepe spomine na preteklo življenje. Še lepše pa je, če smo tudi v jeseni življenja obdani z ljudmi, ki jih imamo radi. To si želim tudi zase in za svoje bližnje – dolgo in srečno življenje v starosti.

Vita, 12 let

Jesen mi je zelo dobra zaradi kostanja, gob in pobiranja listja. Jeseni najraje lupim kostanj in grabim listje.

Matic, 9 let

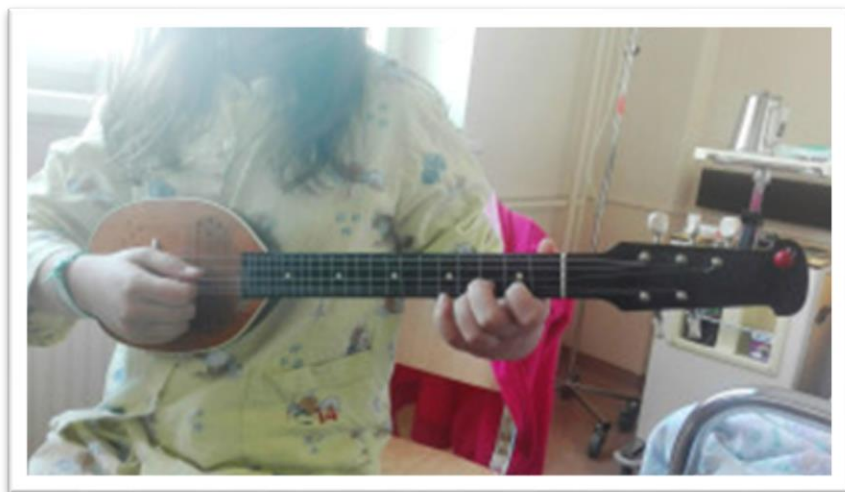
TAMBURICA

Tamburica je glasbilo s strunami, sorodno španski kitari in drugim podobnim inštrumentom. Južni Slovani so jo prinesli v naše kraje pred več kot 1300 leti. Sestavljena je iz vratu in trupa, na koncu vratu so napenjalci za strune.

Na samem vratu so prečke. Vrat nam služi za spreminjanje višin tona in je pritrjen na trup. Trup ima luknjo in kobilico, preko katere se prenaša zvok na resonančno ploskev, ki pa zvok okrepi. Na tamburico se igra s trzalico. Za najvišje tone so bisernice. Po velikosti je bisernica najmanjša tamburica. Za srednje tone so brači, po velikosti so drugi najmanjši. Za nižje tone so čelo tamburice, po velikosti so malo večje ob bračev. Za najnižje tone se uporablja berda, po velikosti je največja. Za spremljavo so bugarije, po velikosti je enaka čelo tamburicam. Vse te tamburice sestavljajo tamburaški orkester.

Jaz igram bisernico že četrto leto. Najboljši tamburški orkester je KUD Dobreč iz Bele krajine. Moja želja je, da nekoč v njem zaigram tudi jaz.

Daša, 5. razred

Tamburica – bisernica

ČE BI BILA KRALJICA/KRALJ

Spremenila bi to, da bi bilo več narave kot stavb in hiš, seveda pa bi ohranila pomembne stavbe. Bilo bi več izdelkov, narejenih s pomočjo rok in ne s pomočjo strojev. Jedli bi vse, kar je nepredelano in je rejeno. Ne bi bilo orožja ali nevarnih snovi, kot so strupi. Vsak bi imel hišo in polje. Politika bi bila pametnejša, kot je zdaj. Bilo bi kot na vasi, vendar bi bilo mesto.

Anja Rakovec, 4. b

Če bi bila kraljica, bi poskrbela, da nihče ne bi bil lačen. Vsak otrok bi v šoli imel svoj računalnik. Ukinila bi ocenjevanje in domače naloge, saj bi se vse naučili v šoli. Uvedla bi pouk v naravi. Dala bi veliko denarja za bolne in invalide.

Ines Logar, 4. b

Če bi bila kraljica, bi naredila tak zakon, da ne bi bilo vojn, da se ljudje ne bi kregali, da revni ljudje ne bi imeli drugačnih pravic kot mi in da bi jim država prispevala denar za obleke in druge potrebne stvari.

Alina Andić, 4. b

Če bi bila kraljica, bi spremenila: ljudje ne bi smeli kaditi in se drogirati. Namesto zvezkov bi bile tablice (računalniki) in elektronska pisala. V šoli bi imeli namesto jedilnice restavracijo s sušijem, sladkarijami in pijačo. Namesto knjižnice bi imeli zabavišni park, kjer bi vsako leto dobili psa in ga tam tudi sprehajali.

Zoja Žolnir Mandelc, 4. b

Spremenila bi ravnanje ljudi v zvezi z naravo. Uvedla bi več varčevanja z vodo, drevesa v vsakem mestnem naselju in druge ekološke stvari. Posebej pa bi spremenila težave z odpadki. To bi naredila tako, da bi po zakonu morali ločevati odpadke ter uporabljati papirnate vrečke in druge papirnate izdelke. Naredila bi pa tudi to, da bi se namesto z avtom peljali s kočijami, ki bi jih vlekli konji. Šole bi postale drugačne, saj bi bil pouk samo ob ponedeljkih, sredah, četrtnih in nedeljah. To so moje ideje in upam, da se bodo kdaj uresničile.

Eva Kovačič, 4. b

Če bi bil kralj, bi spremenil, da bi ljudje imeli večje plače in da bi imeli vsi domove in da ne bi bilo vojn. To bi jaz naredil.

Svit Marcel Sever, 4. b

Spremenil bi to, da bi povečal našo državo tako, da bi malo pomanjšal Italijo. Nato bi vsem delavcem in vsem zaposlenim v službah dal toliko plače, kot si je zaslužijo. Otrokom v šolah bi dodal še eno uro pouka, ob ponedeljkih bi imeli SLJ, v torek GUM, v sredo NIT, v četrtek MAT in v petek ŠPO.

Žan Fischinger, 4. b

Kot kraljica bi spremenila to, da na svetu ne bi bilo več vojn. Jaz si to želim zaradi tega, da bi prvič bil na svetu mir in da bi čim več ljudi ostalo na svetu in da ne bi ljudje umirali samo zaradi tega, ker se več držav ne strinja in se sovražijo.

Tinea Gaia Pignar, 4. b

Spremenil bi, da bi bilo v mestih več dreves, šole bi bile bolj zabavne, zakoni bi bili drugačni, naši starši bi imeli dobre pogoje za visoke plače in da bi bilo vse zelo prenovljeno in da bi bila naša država večja in da bi imeli vsi hiše.

Žan Luka Kralj, 4. b

Spremenil bi to, da bi imeli v mestu tramvaj za prevoz po mestu. Spremenil bi tudi, da bi v trgovinah prodajali najbolj redke sadeže iz vseh krajev in držav. Najbolje bi bilo, da bi bile trgovine v obliki hrane in da bi bili v trgovinah tekoči trakovi za hrano.

Maks Kopač, 4. b

Če bi bil kralj, bi povečal proizvodnjo hrane, zdravil in denarja. Ljudje bi morali pojesti do konca, da bi zmanjšali količine zavržene hrane. Ljudje bi morali jesti zdravo. Prepovedal bi atomske bombe. Zgradil bi več šol, avte na elektriko in da bi bile avtomobilske ceste podzemne, avtobusi pa bi bili električni in bi peljali zunaj.

Aron Stojan Pičman, 4. b

Jaz bi šolo dala samo ob vikendih, v soboto in nedeljo, ostali dneve bi imeli prosto. Da bi bili otroci večkrat zunaj kot doma pred mobilnimi napravami. Imeli bi zabavno učenje.

Milica Petrović, 4. b

Nik Hrovat, 8. a

SLOVENIJA, MOJA DEŽELA

V Sloveniji je vedno več otrok, posameznikov in družin, ki potrebujejo pomoč. Všeč mi je, ko slišim po radiju, na TV-ju ali na spletu, da je vedno več posameznikov in organizacij, ki skušajo vsaj malo polepšati življenje vsem, ki so se znašli v socialni stiski. Zasledila sem več teh organizacij, med njimi me je najbolj pritegnila Anina zvezdica, ki že nekaj let zbira hrano z daljšim rokom uporabe in jo odnese naravnost do tistega, ki jo potrebuje. Tudi mi kot družina vsako leto nekaj prispevamo. Z družino se večkrat odpravimo v Nemčijo. Tam sem opazila, da so trgovine ob nedeljah zaprte, v naši Sloveniji pa ne le ob nedeljah, tudi ob praznikih so trgovski centri odprti. Zdi se mi prav, da bi morali biti prodajalci prosti tudi ob nedeljah in praznikih in s tem imeli zaslužen počitek kot ostali prebivalci. Uvedla bi nov zakon o delovnem času trgovin.

Lina Tisa Möscha, 5. a

Slovenija je zelo zelena, kar pomeni, da je v mestih veliko dreves in grmovja. Travniki tudi niso tako onesnaženi. Je pa zato zrak, v katerem je vedno več smoga. Ljudje pa vedno manj ločujejo. Karton dajejo v plastiko, tetrapake pa v papir, a žal to ni v redu. Ljudje se tudi vedno več vozijo z avtomobili, namesto da bi šli na avtobus ali pa bi šli s kolesom, rolko, skirojem ali s čim podobnim. Ljudje bi lahko bili bolj

osveščeni glede ekologije. V Sloveniji bi lahko bilo tudi več košev za smeti. Smetišča bi lahko tudi imela drugačen trak predelave, ki bi manj onesnaževal okolje. Vrečke za smeti pa bi se prodajale le še razgradljive. Kmetje bi tudi lahko hrano manj špricali in jo raje gnojili z naravnimi gnojili.

Nejc Turk, 5. a

Ljubljana je dobila nagrado za najčistejšo prestolnico. Z avtom smo lahko iz Ljubljane v eni uri na smučišču ali na morju. Tega tujci pogosto ne razumejo, ker se mnogi morajo več ur peljati z letalom na morje ali na smučišče. Slovenija ima zelo lepo naravo. Bogata je z gozdovi. Ima tudi en otok. Na Bledu je poleg otoka in cerkvice zelo znana slaščičarna kremšnit. V preteklih letih so Slovenijo odkrili turisti z vsega sveta. V krajih, kot so Bled, Bohinj, Postonjska jama in Portorož, je neznosna gneča. Turistični naval nas je popolnoma presenetil. Nimamo nobenega načrta, kaj bi počeli s turisti. Za našo majhno deželo množični turizem ni primeren. Zato moramo skovati pametni načrt, da bi turistom predstavili druge lepe slovenske kraje, pa tudi, da turistov ne bi bilo preveč. Mislim, da so naravne znamenitosti in stavbe zanimive, a še bolj so zanimiva doživetja. Zato bi lahko bilo več adrenalinskih parkov.

Katarina Urbas, 5. a

OCENA FILMA: EARTHLINGS (ZEMLJANI)

Predstavila vam bom film Earthlings (Zemljani) v režiji in po scenariju Shauna Monsona. Nastal leta 2005 in traja uro in osemindeset minut.

Film Zemljani je dokumentarni film in grozljivka, ki pripoveduje o petih načinih izkoriščanja živali – za ljubljenske, hrano, oblačila, zabavo in medicino.

Čeprav zdaj najbrž razmišljate, kako so živali lahko izkoriščene kot hišni ljubljenci, to še zdaleč ni redkost. Pse, na primer, ponekod gojijo v velikih psarnah, kjer nimajo ustreznih pogojev za življenje. Poleg tega je po svetu ogromno zapuščenih živali, ki jih morajo nato v zavetiščih zaradi pomanjkanja prostora usmrtiti. Če imajo živali »srečo«, jih uspavajo; zavetišča, ki si sredstev za evtanazijo ne morejo privoščiti, pa živali zaprejo v plinske celice, kjer dočakajo svoj žalosten konec.

Izkoriščanje živali za hrano je seveda znano vsem, saj dnevno pojemo veliko hrane živalskega izvora – meso, sir, jajca, jogurt in celo med. Živali na farmah živijo v zelo slabih razmerah. Krave mlekarice molzejo vsak dan, proizvodnje mleka pa omogočajo snovi, ki jih dodajajo v krmo. Bika in teličke zakoljejo, pogosto na zelo krut način. Pri prašičih je podobno in tudi kokoši niso nič na boljšem. Ker samci ne koristijo proizvodnji jajc, jih pošljejo v klavnice. Kokoši so velikokrat poslani na baterijske farme, kjer živijo v zelo majhnih kletkah in v neustreznem okolju. Da se med sabo ne bi poškodovale, jim že ob prihodu odrežejo konice kljunov. Zaradi izjemno slabih in nehumanih razmer veliko živali ne doživi niti polovice življenjske dobe, ki bi jo sicer v naravi.

Živali nam dajejo tudi usnje in krzno za izdelavo oblačil. Kar priznajte si – najbolj kakovostni čevlji so narejeni iz usnja, v trgovinah pa se prodajajo tudi usnjene jakne, krila ter krzneni plašči. »No, pa saj ni tako hudo. Ko žival usmrtijo za meso, lahko njeno kožo porabijo za usnje,« boste rekli. Pogosto na žalost ni tako. Živali za usnje, na primer krave, gojijo posebej, prav tako pa tudi za krzno – lisice, rakune ...

Ko ste bili majhni, ste zagotovo kdaj odšli v cirkus, morda celo cirkus z živalmi. Na srečo so taki v Sloveniji prepovedani, v veliko državah pa še zmeraj ne. Divje živali, npr. sloni, levi in tigri, živijo v majhnih kletkah, v katerih jih transportirajo iz kraja v kraj. Urjenje za nastope je zelo kruto – živali stvari, ki jih počnejo v cirkusih, nikakor ne bi počele v naravi, zato jih urijo s silo. Podobno ali celo še bolj kruti so rodei, kjer moški za zabavo gledalcev po areni preganjajo prestrašenega bika in ga na koncu pokončajo.

Nazadnje pa še izkoriščanje živali za medicino. Nova zdravila moramo seveda preizkusiti na nekom, preden jih uporabijo ljudje, kajne? Pa ni tako. Veliko zdravil, ki so jih testirali na živalih, preizkusijo kasneje še na ljudeh. Testiranim živalim zdravilo nanesejo v oči, na kožo ali kako drugače in opazujejo reakcijo. Pogoste so slepota in hude reakcije kože.

Film me je pretresel, saj se prej nisem zavedala vseh krutosti, ki jih ljudje počnemo živalim. Tukaj lahko govorimo o specisizmu, saj se ima naša, človeška vrsta za vrednejšo od živali. Menim, da problem ni v tem, da ljudje ne bi mogli izvedeti o teh grozotah, temveč da o njih ne želimo vedeti. Kar zamislite se – če bi imele farme in klavnice okna, bi bili vsi vegetarijanci.

Maruša Milharčič, 9. a

OCENA KNJIGE: ŽIVETI HOČEM

Nemška pisateljica Marliese Arold je leta 1995 izdala knjigo pod naslovom Ich will doch leben. V slovenščino pa jo je za založbo Mladinska knjiga leta 1998 prevedla Darja Erbič. Knjiga Živeti hočem je realistična knjiga, ki govori o dogodkih iz vsakdanjega življenja.

Knjiga govori o življenju navadnega šestnajstletnega dekleta, Nadine. Rada obiskuje pouk, po njem pa s skupino nekaj deklet trenira odbojko pod vodstvom odločne trenerke Evelyn. Tako kot vsa dekleta se je že zaljubila, vendar je Florijan moral odpotovati v Egipt. Vezi sta še nekaj časa redno vzdrževala prek poslanih pisem, vendar pa je kar naenkrat vse potihnilo. Po treh mesecih je Nadine od Floriana nenadoma dobila pismo, ki ji je spremenilo življenje, strast do odbojke in njeno ljubezen do Marca. Od samega šoka nekaj časa sploh ni hotela verjeti Florianovim besedam. V glavi ji je odmevala le ena beseda – aids!

Knjiga je zelo zanimiva in poučna. Govori o dogodkih iz resničnega življenja, ob katerih se zaveš oziroma dobiš občutek, kaj doživljajo ljudje, ki so drugačni, kakšno je njihovo življenje in kakšna stiska. Pripoved izpostavlja aids, ki je smrtna bolezen in le nekaj odstotkov jih to bolezen preboli. V knjigi tudi opisuje, kakšni so znaki okužbe z aidsom in kako se prenaša. Poudarja tudi, da se ljudi z aidsom ni treba bati in je bistveno to, da jim v stiski pomagamo in se ne odmikamo od njih. V zgodbi mi je najbolj všeč njen razplet, ki kaže na to, da če imaš voljo, odločnost in ljudi, na katere se lahko opreš, lahko uspeš tudi v najhujših trenutkih.

Besedilo spada med publicistična besedila, saj je ocena knjige namenjena širši javnosti. Ocena knjiga je tudi subjektivno besedilo.

Maruša Milharčič, 9. a

FAKE NEWS!

The internet is filled with fake news. Can you figure out which of the articles below are fake and which one is true?

EATING FLINT*!?

Yes, it's true. Scientists have discovered that flint is very similar to human dental floss and it is very good for our teeth. Therefore, it is highly recommended to eat it at least once a day, but not in excessive amounts. At present, it is difficult to find in the shops, but the spreads with pepper and horseradish contain two percent of flint, therefore it is highly recommended that you use it. But we believe that there will soon be more products that will contain a larger amount of flint.

U. M.

Flint – kremen

👋 NO MORE BROKEN DISHES 👍

In the early hours of yesterday morning we found out about a new invention that is soon going to shock the world. When we arrived to the technological centre Ohio, the manager greeted us nicely and said : "You are gonna be the first testers of this incredible new invention."

He led us to the lab where scientists and students were doing some experiments. There he did something we least expected. He dropped a ceramic dish on the floor. Then he tapped the broken parts together and put them in the pot, the bottom of which was covered in a strange white liquid. He explained that they had invented a liquid that can rebuild, fix things you put in it. Imagine not buying plates and cups anymore, because your dog or hyperactive kids broke them by an accident. You just need to put them in this liquid and it repairs. Can you imagine how much money would you save?

Incredible!

M. M.

IDEJE ZA POČITNIŠKO BRANJE

John Green: Lažna mesta

Zgodba govori o fantu Quentinu in njegovi skriti ljubezni, pustolovski in skrivnostni Margo. Neke noči se skupaj odpravita na pohod, oblečena v nindže. Ob tem se zelo zabavata. Ko gre Quentin naslednje jutro v šolo, vidi, da Margo ni v šoli. Ko je v šoli ni več dni, fant začne razmišljati o njej. Sčasoma odkrije več skrbno nastavljenih in neopaznih sledi, ki ga s pomočjo razmišljanja in povezovanja dogodkov pripeljejo do Margo.

Knjiga mi je všeč zaradi načina pisanja in zato, ker je pustolovska.

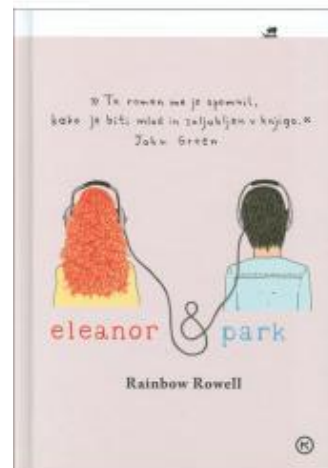

Rainbow Rowell: Eleanor in Park

Knjigo je napisala angleška pisateljica Rainbow Rowell, izdala jo je založba Mladinska knjiga leta 2014, prevedel pa jo je Boštjan Gorenc - Pižama.

Pripoved o dveh posebnostih, ki sta dovolj bistra, da se zavedata, kako prva ljubezen skoraj nikoli ne preživi, a vseeno ravno prav pogumna in drzna, da poskusita biti skupaj. Roman, poln glasbe in svetlo-temnih plati življenja in ljubezni, v katerem se bo prepoznal skorajda vsak izmed nas.

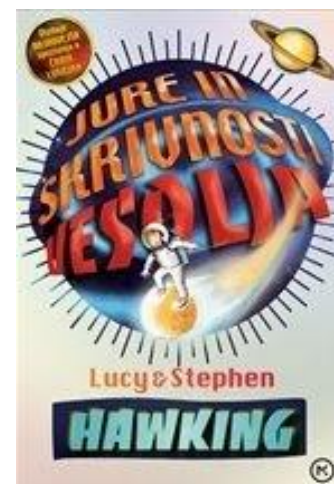
Pri knjigi mi je še posebej všeč vsebina, ki pove, kaj resnično se dogaja v našem svetu. Jezik je lahko berljiv.

Stephen in Lucy Hawking: Jure in skrivnosti vesolja (trilogija)

Knjiga govori o najstniku Juretu, ki se na novo preseli in spozna soseda Anico. Njen oče ima poseben računalnik, ki lahko kjerkoli in kadarkoli odpre vrata v vesolje. Tja se kmalu odpravi tudi Jure. Z Aničinim očetom spoznava skrivnosti vesolja. Nekega dne pa v vesolju odkrije nesramnega profesorja, ki želi uničiti Zemljo. Na koncu ga s prijatelji premagajo in rešijo svet. Knjiga vsebuje tudi strani z znanstvenimi razlagami vesoljskih pojavov.

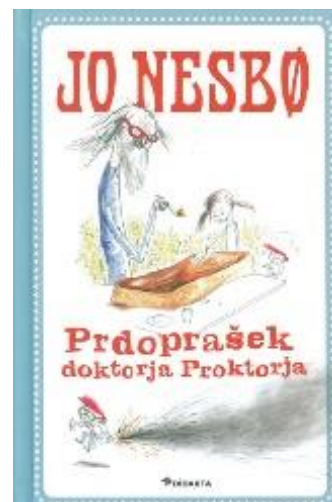
Knjiga mi je všeč, ker se naučiš veliko novega o vesolju, poleg tega pa ima zanimivo zgodbo.

Jo Nesbo: Prdoprašek doktorja Proktorja

Zgodba govori o Lizi, pridni deklici, Bulleju, zelo majhnem dečku, ter norem profesorju Proktorju. Nekega dne se vsi spoznajo in doktor Proktor otrokoma pokaže svoj nori izum: prdoprašek. Liza in Bulle ga poskusita ter ugotovita, da je to strašno trapast, a hkrati tudi neverjetno praktičen izum. Človeka namreč s prdcem odpihne nekaj metrov visoko. Prašek prodajo norveški vladi in ta razvije novo vrsto vojakov: prdonavte. Skupaj pa družčina rešuje tudi strašno resne situacije.

Knjiga mi je všeč, ker je zelo zabavna, polna norih in čudnih izumov, različnih šal, prebranih potegavščin in dejanj.

Iza Napotnik, 6. a

KAJ JE TO?

Včasih je postlana,
včasih razmetana,
če na njej ležimo,
slej ko prej zaspimo.

S pleničko pod obleko
pri mami pije mleko.

Ko dete kriči,
ga brž pomiri,
jo vleče in vleče,
pa nič ne priteče.

Fantek je premajhen za stranišče.
Lulal bi – le kaj po hiši išče?

Kaj si obuješ,
ko hodiš po hiši,
da noge so tople,
korak se ne sliši?

Rahel biskvit premažemo s kremo,
ga okrasimo in svečke prižgemo.

Petindvajset jih koraka,
a drugačna je prav vsaka.
Kdor dodobra jih spozna,
je med knjigami doma.

Ko grlo peče in boli
in noče sprejeti nobene jedi,
to ni nobena zabava –
to je _____ prava.

Rešitve: postelja, dojenček, mleko, kahlia, copati, torta, abeceda, angina

Emelin Vid Novak in Rupert Jelnikar, 6. a

G	T	K	L	Z	A	B	A	V	E	N	M
L	P	M	Z	A	U	S	U	V	E	E	N
A	E	M	Č	P	E	N	A	E	N	P	M
S	T	B	K	U	L	O	S	S	T	O	O
B	J	C	R	S	O	N	Č	E	N	Z	R
A	E	M	N	T	E	M	U	L	A	A	J
M	L	A	U	K	U	L	E	L	E	B	E
K	U	S	T	V	A	R	J	A	L	E	N
A	O	K	K	T	U	K	U	L	A	N	E
S	Z	E	P	I	S	B	N	O	R	S	A
V	S	R	E	N	E	R	G	I	Č	E	N

POIŠČI BESEDE:

ustvarjalen, past, maske,

nepozaben, sončen, vesel, kul, zabaven, nor,

energičen, glasba, morje, ukulele, pena.

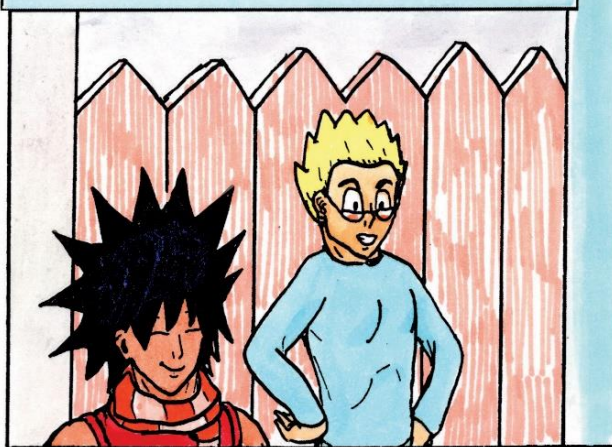
Zgodba o balonu

Story and Art by

Nik Hrovat

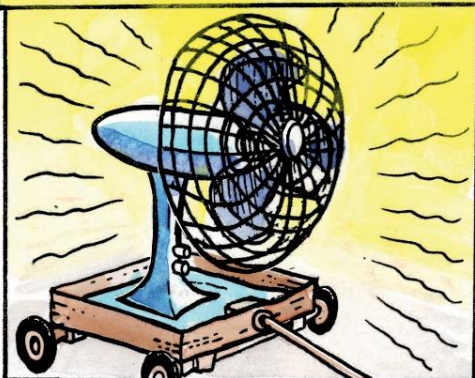
DVA FANTA SE PRIPRAVLJATA
NA PUSTOLOVŠČINO ...

ČEZ DESET MINUT ...

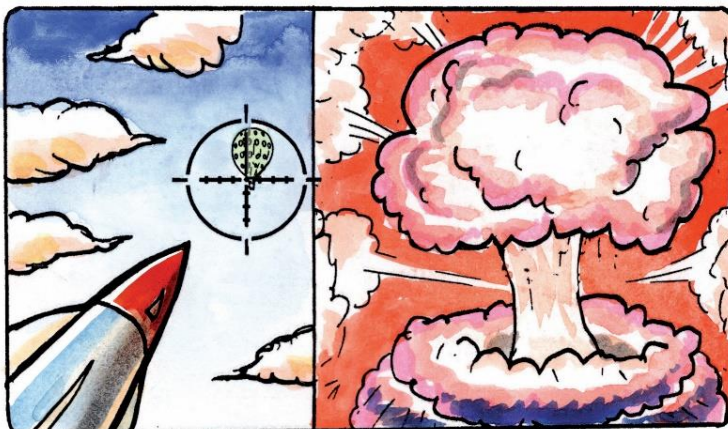

KMALU ...

ČEZ DVA DNI NA POROČILIH.

PROGRAM PREKINJAMO
ZARADI POSEBNE
NOVICE.

NA NOČNEM NEBU
SO OPAZILI NEZNANI
LETEČI PREDMET.

OBJEKT JE BIL
SESTRELJEN, KER SE
NIHČE NI ODZVAL
NA POZIVE PO
RADIJSKI ZVEZI.

KONEC.